

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Doğudaki toprak ağala-
riyle Beyoğlundaki sokak
kabadayılarının başka il-
lere sürülmesi Anayasa'ya
aykırı imiş! — Gazeteler —

Ana şefkati!

100 APARTMAN DAİRESİ

10 ADET 100.000 TL.

500 ADET 1.000 TL.

1962
YILINDA DA
EN FAZLA
İKRAMIYE
VEREN
BANKA

200 ADET 5.000 TL.

VE 45.000 HESAP SAHİBİNE
ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

Unutmayınız ki...
Daima daha fazla...
Daima en fazla ikramiye
yalnız İş Bankasıdır.

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

AKBABA

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BASİYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlik.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcioglu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

✱

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

✱

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer

caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 li-

ra, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 1 — Sayı : 30

8 Şubat 1962

YIL : 40

Telefon : 22 18 11

✱

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Utanmak karaborsaya mı düştü ?

GALİBA duygularımızda bir nasırlaşma var. Kolay kolay bir iç sızısı, bir yürek ezgisi, bir yüz kızartısı duymuyoruz. Başımıza doğru, şakaklarımızı terleten bir sıcaklık çıkmıyor, avuçlarımız yanmıyor, parmak uçlarımız karıncalanmıyor artık... Eski alingan insan, eski utangaç insan değiliz.

Son günlerde, benim çok önem verdiğim bir haber, gazetelerin karınca satırları arasında kayboldu gitti.

Haber şudur:

Düşük iktidara yabancı hükümetler tarafından verilmiş çeşitli hediyelerin, şahıslara mı, yoksa devlete mi verilmiş olduğu sorulmuş...

Cevap da şudur:

Devlete, sigara kutusu, kol düğmesi, pudralık armağan edilmez. Bu hediyeler, elbet şahıslara verilmiştir!

Bunu kim sordu?.. Bizim, o kadar titiz olduğumuz iç davamıza yabancı elçileri, yabancı devlet adamlarını kim karıştırmak istedi?.. Sonunda, siyasi izzet-i nefsimizi tokatlayan bu cevaba suçsuz yanaşımın kim uzattı, sormak, öğrenmek, milletçe hakkımızdır.

Hediyeler kime verilmişmiş?.. Devlete mi, yoksa o günkü devlet adama mı?..

Politika dünyasında karşılıklı ziyaretler ve karşılıklı hediyeler, el-

bet Demokrat Partinin icadı değil. Çok gerilere gitmeden, yalnız Cumhuriyet devrini, sık değil, geniş delikli bir süzgeçten akıtsak, adı sanı hafızalarımızdan silinmiş nice eski Bakanların devlethanelerinde böyle, kimi yükte, kimi pahada ağır hediyelere hâlâ rastlarız... Bakanlar mı dedim?.. Hele hele biraz daha inelim: Bakanlarla beraber o saltanatlı yolculuklara katılmış talihli kişilerin evlerinde, salonlarında bile masaları, duvarları süsleyen böyle —hâtıra değerinden üstün— hediyeler vardır!

Şimdi, ihtilâlin dipçiğiyle cezaevlerine tıkulmuş düşük politikacıların sırtlarındaki suçlara yeni suçlar yüklemek gayretiyle, yabancı elçiliklerin kapılarını çalmış, yüzümüz kızarmadan, sesimiz titremeden, yüreğimiz sızlamadan, kendi iç boğuşmamızda, onlardan, o başka toprağın, başka bayrağın insanlarından işimize yarayacak birkaç söz, birkaç satır istemişiz!

Şimdi ne olacak?.. Verilen cevap, onları değil, soranları mahkûm ediyor!..

İsmet İnönü gibi, kendi portresini kendi sözleriyle çizen, gün görmüş bir «tarih - adam» ın Başbakanlığında böyle şey olmaz. Burada, kaleminden çıkan «şey» in tam karşılığı «rezalet» tir!

Bebek davası, köpek davası gibi asıl büyük davayı küçültücü konular azmış gibi bir de yabancı devletlerin verdiği hediyeler davası açarak suçluların suçsuzluğunu mu ispat edeceğiz?..

Asıl dava, asıl büyük dava, çevresinden dolanıp geçtiğimiz ve yamaca bile tırmanmadığımız geride kalmış bir dağdır: Bir milyar yedi yüz milyon yüksekliğinde bir dolar dağı!

Bu dağ, on yılda, düşük iktidara, yalnız ekonomik sahada yapılan dış yardımı gösteriyor. Türk parasına çevirirsek yirmi milyar lira eder!..

İşte sorulmayan, sorulamayan, hesabı görülmemiş büyük dava budur: Nerede bu yirmi milyar lira?..

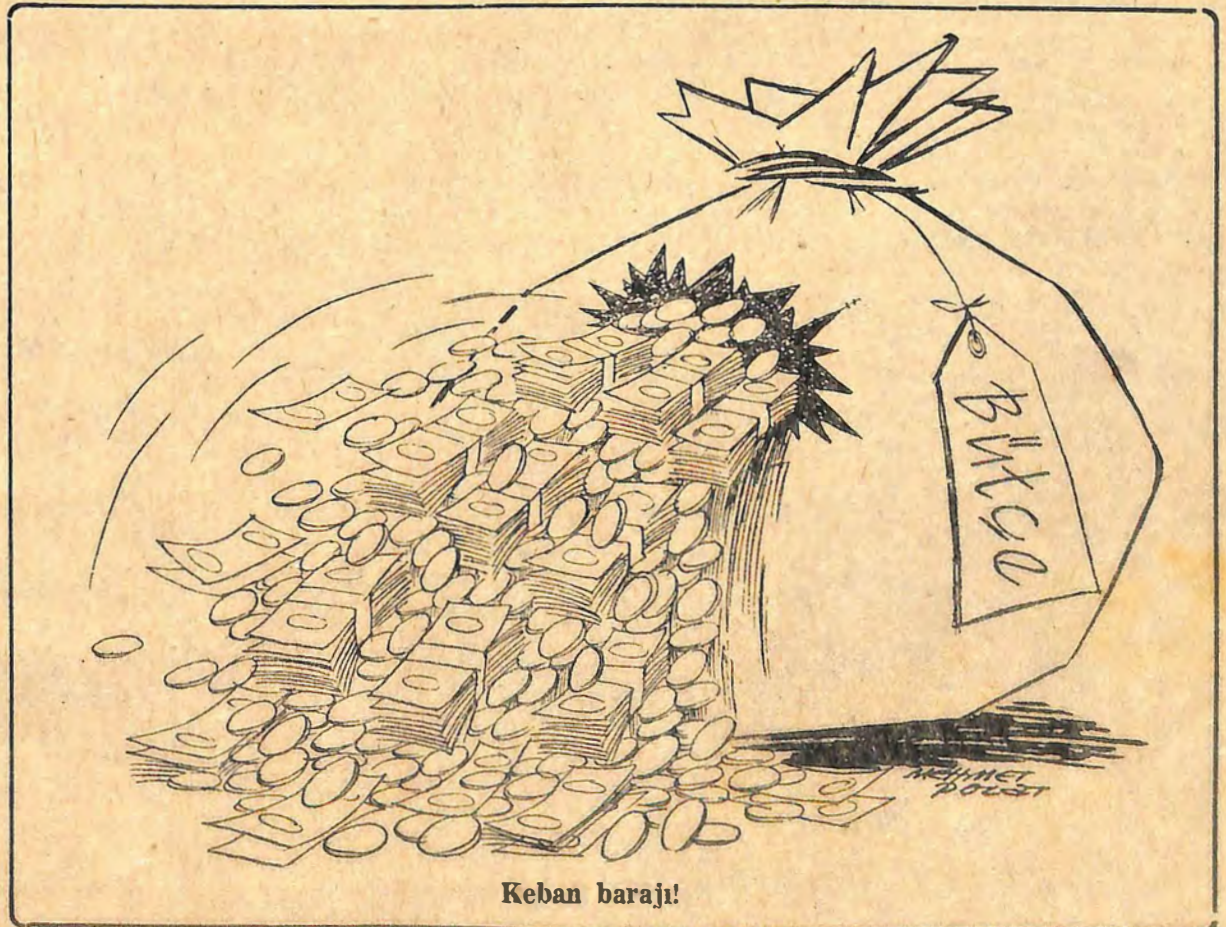
Kayseri Cezaevinde toplanan perişanların ceplerinde değil elbet. Ama nerede?.. Kimlerin ceplerinde?.. Kimlerin kasalarında?..

Türkiye, Türkiye olalı böyle para görmedi: Ne Meşrutiyetten önce, ne Cumhuriyetten sonra!

Bu ağır, bu altından kalkılmaz dağ ortada dururken, kalkmış beş yüz liralık gümüş şamdanın hesabını soruyoruz: Hem de yabancı elçiliklerin kapılarını çalarak...

Utanmak karaborsaya mı düştü?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Keban barajı!

Bir karı - koca arasında:

— Yemek biraz gecikti kocacığım... Affedersin...

— Af, af, af... Hep af... Kırk defa tenbîh ederiz:

«Karıcığım pantolonumuzun kucu söküldü, şunu dikiver!..» deriz. Bir hafta sonra bakarız: Pantolonun kırçı hâlâ söküük. «Karıcığım, hani bu dikiyecekti?..» diye sordunuz mu cevap hazır:

«— Affedersin kocacığım: Unutmuşum!..»

Bin defa rica ederiz: «Karıcığım, doktor bana tuzu yasak etti. Şu yemeklere tuz koyma!..» Bakarız, ertesi akşam etli fasulya yine şap olmuş! «Karıcığım, hani yemeğe

«Hüüüsa af, af, af... Hep af... «Affedersin kocacığım!..» Fakat ben u-sandım artık bu aftan... Sokaklarda pantolonunun kıcından klotun sarkarak dolaş... Yemekte avuç avuç tuz yutarak her kaşıktaki ölüme biraz daha yaklaş... Evde ikide birde o şıllık Fatma Hanımla karşılaşır sinir huzurundan uzaklaş... Ve sonra: «Affedersin kocacığım!..»

Fakat hayır efendim: Artık ben de bıçak kemiğe dayandı... Seni bu sefer asla affetmiyorum. Bu eve aftan evvel «huzur» gelecek!

— O «huzur» da kim kocacığım?

— Benim «huzur» dediğim «adam» değildir!

— Haa bak, şimdi iş değişti. Sen,

miş öyleyse senin o «huzur» dediğin? Berduş mudur? Kopuk mudur, nedir? Zaten adında meymenet yok mübareğin. Ben bu yaşına geldim: «Huzur» diye hiçbir insan ismi duymadım. En sevmediğim isim: «Satılmış» tı. Fakat şimdi «Satılmış» a bile razıyım: «Huzur» u istemem...

— Ama karıcığım sen beni dinlemiyorsun ki... Sade kendin söylersen anlaşılmaz... Müsaade et de sana «huzur» un ne demek olduğunu anlatayım... «Huzur» demek, nasıl anlatayım? Şey demek...

«— Haydi camın haydi... Adama bakın!.. Daha kim olduğunu, ne olduğunu anlatamadığı herifi tutup e-ve getirecek... İstemem... İstemiyoy-

HAYIR, GELMEYECEK!..

Naci Sadullah

tuz koymıyacaktın?..» diye sorunca cevap yine hazır:

«— Affedersin kocacığım, dalmışım!..»

Yüz defa söyleriz: «Karıcığım, ben bu aşifte Fatma hanımdan hoşlanmıyorum. Bunu bir daha bu eve sokma!» Fakat bir akşam eve gelince bakarız ki Fatma hanım yine karşımızda!.. «Karıcığım, hani bu karı bu eve sokulmıyacaktı?» deriz. Mâlûm cevap hazır:

«— Affedersin kocacığım: Senin o kadar erken geleceğini bilmiyordum!..»

«kocacığım, kocacığım!» deyişime bakıp da beni «Hanife» Dudunun dilsiz kızı mı sandın? Şimdi durup dururken kanımı başıma sıçratıp da bana bayrakları açtırma...

— Ne varmış bayrakları açacak?

— Ben evin içinde hayvan istemem...

— Hayvanı da nerden çıkardın ya bu?

— Nerden çıkardın ne demek? Eve getireceğin «Huzur» un «adam» olmadığını söyleyen sen değil misin?

— Sen yanlış anlıyorsun karıcığım: Benim bu eve gelmesini istediğim «huzur» «adam» değildir ama, «hayvan» da değildir!

— Hem adam değil, hem hayvan değil, öyleyse ne biçim mahlûk o? Ben evimde öyle cinsiyeti karışık yaratıklar istemem...

— Karıcığım, dinle, köpürme, şahlanma, da anlatayım: Benim huzur dediğim...

— İstemem... İstemem dedim veselâm... «Huzur» kapıdan içeriye girer girmez, ben çıkarım, anladın mı?

— Fakat karıcığım...

— Karıcığım, marıcığım diye beni boşuna tavlama çalışma... Hayvan değilmiş, insan değilmiş... Ya kim-

rum anladın mı? O «huzur» denilen mahlûk bu eve katıyen gelmeyecek.. Gelirse suratına tükürürüm. Defolup gitmezse ben giderim...

— Karıcığım, nedir bu hâlin böyle? Suratın sapsarı oldu... Alnının damarları şişti... Gözlerin âdeta ateş püskürtüyor. Halbuki «huzur», hiç de senin sandığın gibi değil... Beni bir dakikacık dinlesen anlatacağım sana... Seveceksin... «Bizim eve gelsin, yerleşsin, bir daha hiç aramızdan ayrılmamasın!» diyeceksin...

— Yeter!... Yeter!... Ya sus, ya şimdi kaskatı bayılacağım... Bana hâlâ elin mendeburunun savunmasını yapıyor... Üstelik bir de sevecekmişim... Yoksa sen bildiğin ahlâkı mı değiştirdin? Nerdeyse bana: «Herifin koynuna gir de yat!» diyeceksin... Yooook, ben bu kadarına katlanamam. Şayet sen boynuzlu olmayı göze aldıysan kendin bilirsin.. Fakat ben satılabilir kadınlardan değilim. Sen o «huzur» una başka sermaye ara...

— Karıcığım... Anlatamıyorum ki sana... Dinlemiyorsun ki beni... Benim eve gelmesini istediğim huzur...

— İstemem dedim... İstemem... İstemem... Sen lâf anlamıyorsun? İstemem...

— Karıcığım, dur... Sus... Bağır-

ma... Yırtınma... Tepinme... Mahalleyle rezil olduk... Huzur demek...

— Gelmeyecek bu eve...

— Peki, peki, gelmesin!..

— Gelmeyecek elbeiste... Üstelik de, onun yüzünden beni bu kadar üzdüğün için şimdi benden af isteyeceksin!

— Peki karıcığım... Beni affet...

— Hah şöyle: İmana gel!

— Gelmeyip de ne yapayım yahu? Bu eve «huzur» gelsin de, nasıl gelirse gelsin?..

— Bak alçağa... Hâlâ «huzur» diyor! Al öyle ise!..

(Hanım, terliği başına savurup, beyi, üzerinde oturduğu divana yuvarlamıştır!)

— Şimdi geldi mi huzur?

(Adam, avucuyla alındaki yarının kanını silip inler):

— Gelmedi karıcığım... Gelmez, gelemez bu eve huzur!..

Ve ilâve eder:

— Sen varken o katıyen gelemez!

Naci SADULLAH

Beşer!

A. P. mebusu, Zonguldak mebusu, işçi mebusu Nuri Beşer, Anadolu Klübünde pek, pek, ama pek ileri gitmiş... Körolası, kadehte durduğu gibi durmaz ki...

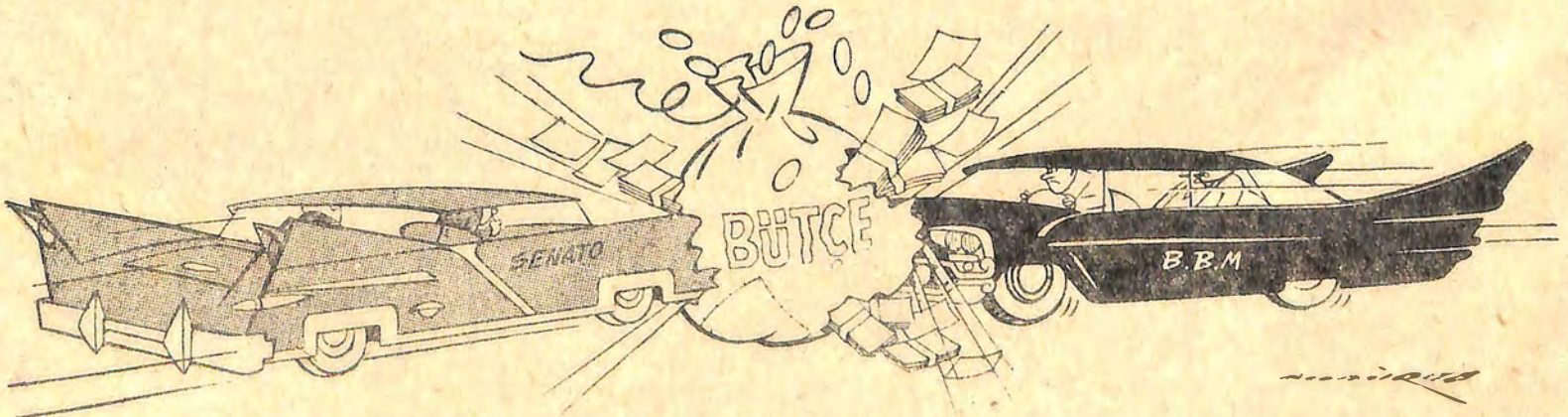
Şimdi iki öfkeli adam arıyormuş Beşer'i... Ama Beşer meydanlarda yokmuş... Tevekkeli dememişler:

İnsanoğlu beşer,

Çok kere şaşar,

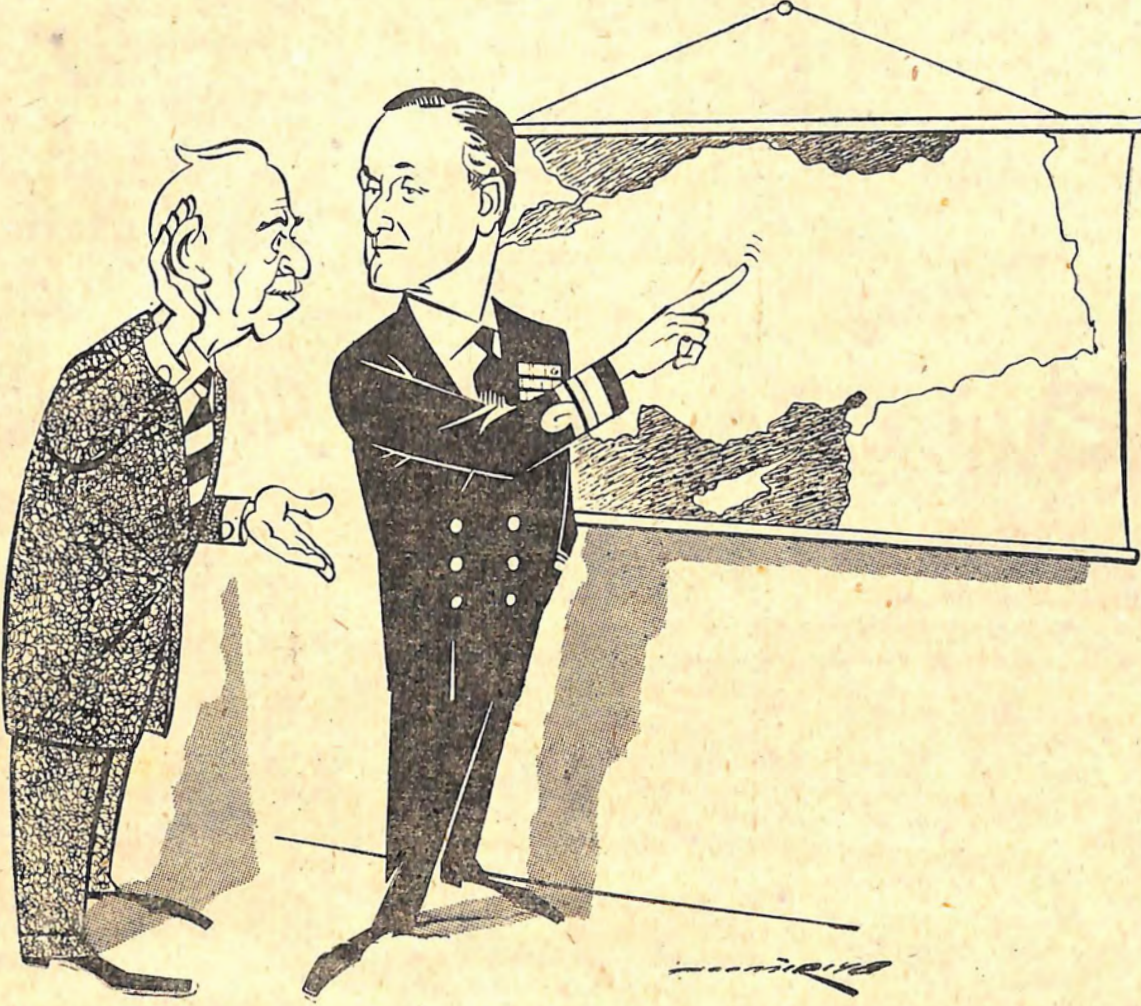
Günah işler beşer beşer!..

Büyük Millet Meclisi ve Senato Başkanlıkları için 270 bin liraya iki Cadillac alınması kabul edildi. (Gazeteler)

Yeni yılın en feci trafik kazası!

NATO Akdeniz Kumandanı: «Harpte ilk hücumu uğrayacak memleket Türkiye'dir.» dedi. (Gazeteler)

— Gelecek bir harpte ilk hücumu uğrayacak sizin memleketinizdir paşam . Yazık değil mi kalkınıp ta ne yapacaksınız?

Ekmek Kavgası!

Bir kavga mı gördünüz?.. Niçin diye hiç sormayın: Mutlaka ekmek kavgasıdır!.. Spor kavgaları, politika kavgaları, basın kavgaları, hattâ, hattâ sanat kavgaları bile!

Hani iki kişi konuşuyormuş:
— Ben kadının boyunu bosunu severim.. Sen?

— Bence kaş, göz.. Gerisi söz!
— Ama kalçalar?.. Bel, omuz, göğüs?..

— Hepsini kaştan, gözden sonra gelir...

Onların çekişmesini çubuğunu tütürerek dinleyen Bektaşiyeler sormuşlar:

— Ya sen baba erenler?.. Sen kadının nesini seversin?

Baba erenler —yazamam ya...— Ama yazsam, hepimizin yüzünü kızartacak ve ağzını sulandıracak bir yerini söyleyince, ikisi birden:

— Tüüüü, utanmaz!

Diye yüzüne tükürmüşler... Ama erenler, hiç istifini bozmadan:

— Haydi, haydi, demiş, riyakârlığı bırakın... Kaştı, gözdü, eldi, ayakta derken hepiniz sonunda benim dediğim yerde buluşacaksınız!

Bu da tıpkı böyledir: İltımdı, millimdi, sanattı, manattı derken, hepimiz ekmekte birleşiriz... Şu birbirinin gözünü oymaya kasıtlı ideoloji kavgalarında bile!..

Belediyenin fırıncılarla gırıştığı kavga nedir sanki?.. Ekmek kavgası değil mi?.. Beş gram aşağı, beş gram yukarı.. Beş kuruş aşağı, beş kuruş yukarı!

Sahi, beş kuruş dedim de aklıma geldi: Şu dile kolay beş kuruş, yılda ne yapıyormuş, bilir misiniz?.. Aman dikkat!.. Küçük dilinizi yutmayın: Tam... Taaam, yirmi milyon lira!..

Evet efendim, sayın Refik Tugay, kilo başına beş kuruş zama bir «peki» deyiverdi mi, fırıncı esnafı, hamuru fırına, yılda yirmi milyon lirayı da cebe koydu demektir!

E, siz söyleyiniz şimdi, bu kavga kolay kolay biter mi? Yirmi milyon lira bu!.. Yirmi lira için adam öldürüyorlar!

Ekmek nedir?.. Vatandaşın baş gıdası.. Bazı vatandaşın da tek gıdası!

Ekmek bizim için kutsaldır: Yalnız yemeyiz, saygıyla öper, başımıza koyarız!.. Üstüne ye-

min ederiz: Ekmek çarpsın diye!..

Şimdi, devlet baba, şu işletemediği telefonu, şu işletemediği otobüsü ben işleteceğim der de, sağlığımızla ilgili ekmek fabrikasını ben kuracağım, ben işleteceğim, demez!

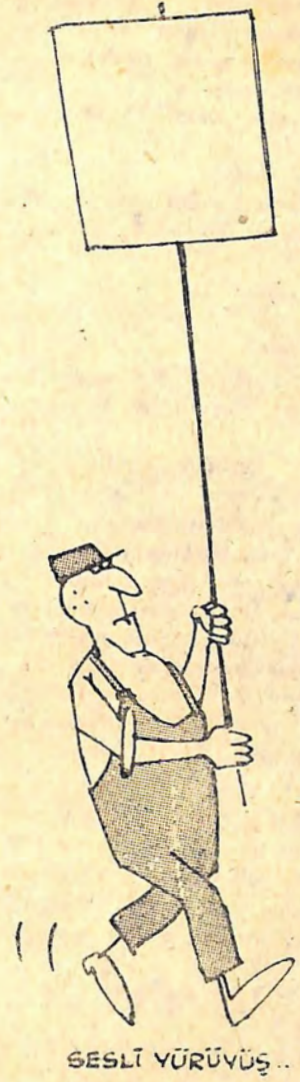
Yahu insaf, futbol kadar, basketbol kadar da mı önemi yok bunun!

Ne hikmettir bilinmez, bizim belediyenin aklına, ekmeğin gramını azaltıp çoğaltmak gelir, fiyatını indirip bindirmek gelir de ekmeği ekmek yapmak gelmez! Işıklar içinde, ultra modern Belediye Sarayında oturur, sonra vatandaşların «cân-ı aziz» ini «nân-ı leziz» diye deve hamuruyla besleriz!

Yalnız İstanbul yılda 200 milyon liralık ekmek yiyormuş. Kendi bütçesini aşan bu büyük işe, bu halk işine, bu vatandaş işine, belediye, benim belediyem şimdilik gramlar ve kuruşlarla oynayacak kadar parmak ucuyla dokunmaktadır...

Hey babam heeey... Dünya ayın fethiyle uğraşıyor, değil mi?..

Y. Z. O.

GESLİ YÜRÜYÜŞ..

SESSİZ YÜRÜYÜŞ!..

MAKSUT bey, viski kadehin-den bir yudum daha aldı.

Tam o sırada telefonun zili acı acı öttü:

— Alo, alo... Orası 43 83 14 mü efendim?...

— Evet efendim...

— Malatya'dan İhsan bey hesabınıza görüşmek istiyor. Kabul ediyormusunuz?

— Ediyorum.

— İsminiz?

— Maksut...

— Peki efendim... Maksut bey kabul ettiler... Buyurun görüşün efendim...

— Alo... Kimsiniz efendim?

— Ben Maksut...

— Maksut abi sen misin?...

— Ben'im... Siz kimsiniz?...

— Ben İhsan... Kara İhsan...

— Haaa, İhsan, nerelerdesin ya-hu?.. İki gündür senden hiçbir haber çıkmadı. Ne var, ne yok?..

— Maksut abi, ben seni aradım iki sefer... İstanbul'daki telefonun cevap vermedi...

— İşlerden ne haber?..

— Valla, buradaki işler iyi... Evvelki gün biraz işçi topladım. Bir kamyonla yola çıkardım. Ya bu akşam, ya da yarın sabah İstanbul'a varırlar. Sen artık ondan sonrasını idare edersin...

— Orası kolay da, daha gelen giden olmadı...

— En geç yarın sabah gelirler abicim...

— Peki, ben yarın sabah meşgul olurum... Sen bana Nuruosmaniye camisinin kapısı için iyi bir adam bulacaktın hani?..

— Abicim, bir tane buldum... Buldum ama, onu Nuruosmaniye kapısına koymak günah bence... Tam Eyüpsultan için... İki gözü kör... İki eli yok... Kocaman bir kanburu var. Üstelik bir ayağı da sakat... Eğer ki bu adamı Eyüpsultan camisinin kapısına dikecek olursak, ramazanda en az yedi sekiz bin lirası var. Sonra bu adamı ramazandan sonra da elden çıkarmıya gelmez abicim. Çünkü tam bizim işe göre... Yüzüne baktın mıydı, insanın içinden ağlamak geliyor.

— Pekâlâ... Onu Eyüpsultan'a koyalım. Ama orası bir kişi ile, iki kişi ile başa çıkmaz. Benim niyetim oraya adamakıllı bir ekip oturtup, bir ay içinde iyi iş çıkarmak... Caminin kapısıyla avlusuna sekiz adam lâzım. Camiye yakın sokaklara da altı yedi kişi dikeriz. Yani senin anıyağın, ben Eyüpsultan'da sıkı çaşıp iyi iş çıkarmak istiyorum. O nun yanı sıra da başka camileri kolaycağız elbet...

— Abicim, Eyüpsultan işini sen bana bırak. Neden dersen, ben orası için, çok kıyak bir ekip kuraca-

Taş olmuşa karar verdi. Dolabı açıp elektrik makinesini çıkardı. Fişi prize taktı. Traşa başlıyacağı sırada telefon bir daha çaldı. Maksut bey isteksiz, ahizeyi eline aldı:

— Alo... Buyurun efendim... Ben Maksut...

— Maksut abi sen misin?.. Ben Akimlâtor Osman...

— Haaa, merhaba Osman... Söyle bakalım, ne var ne yok?..

— Abi, çok iyi haberlerim var...

Ben burada Ahiler köyünde iki kişi buldum. Bunlar zenaatte çok tecrübeli çocuklar. Bir tanesinin ayakla-

Ramazan Hazırlığı

ğım. Dün akşam Dârende'ye haber saldım. Orada da iyi işçiler varmış. İkinci bölge müteahhidi Tefik, otuz kadar işçi toplamış. Onların arasından seçip on beş kadarını yarın akşam kamyonu yükleyeceğim işalâh. Bana başka bir emrin var mı abicim?..

— İşte dediğim gibi, cumaya kadar bu işleri bitirip adamları yola çıkartmalısın.

— Emredersin abicim...

— Paran var mı yanında?..

— Biraz daha var ama, ben idare ederim. Olmazsa da, kendimle beraber gelecek ekibi, yollarda dilendirip üç beş kuruş çıkartırım. Paradan yana sen meraklanma abicim...

— Peki öyleyse İhsan... Artık sana güveniyorum... Sen bu işleri çek çevir. Ondan sonrasına karışma... Sana 62 model bir araba almazsam, bana da Maksut demesinler...

— Sağ ol abicim... Haydi ellerinden öperim... Yarın sabah gene ararım telefonla...

— Peki İhsan, güle güle...

Maksut bey, telefonu kapadıktan sonra, elindeki viski kadehini masasının üstüne bıraktı. Aynanın önüne gitti. Elleriyile çenesini yıklayarak yüzünü buruşturdu. Bu yıl işler iyi giderse, Hilton'un yanındaki büyük arsayı gık demeden alabilecekti

rı yok... Fiyatları da müsait... Sadık adında olanın fiyatı biraz yüksekçene... Üç aylığına 1200 lira istiyor...

— Vay köpoğlu köpek... Niye o kadar fiyat istiyor?.. İstanbul'un dilenci piyasasını bilmiyor mu bu it?

— Bilmesine biliyor abicim... Gel gelelim, altı ay önce üzerinden bir kamyon geçmiş. Herifin suratını çarşamba pazarına çevirmiş. O sebebe fiyatını biraz yüksekçene tutuyor. Ama ben onu bin kâğıda razı ederim belkim... Razi olursa alayım mı?..

— Sekiz yüz ver, fazla verme...

— Haaa, abicim, sana asıl söyleyeceğimi unutuyordum az daha... Balmestan köyünde delikanlıdan bir çocuk buldum... Aksaray'daki Valde camisinin kapısına koymak için... Çok istidatlı bir delikanlı. Üzerinde biraz emek verecek olsak, bana kalırsa, çok iyi işçi olur. Hem fiyatı ucuz... Hem de temelli yanımızda kalacak...

— İyi, onu kirala... Fatih Camisi için ne düşündün?.. Bir şey yapabildin mi?..

— Fatih'le Süleymaniye'ye Koza-lak Cavit bakıyor...

— Haaa, öyle ya... O nerelerdedir şimdi?..

— Siirt tarafına gitmişti abicim... Hiçbir haber alamadın mı?..

— Belki mektup falan yazmıştır ama, daha almadım. Bana bak, Cavit... Sen tuttuğun adamları buraya yollarken, kamyoncularla iyi pazarlık et haaa... Sonra, bulduğun adamlara pey falan da verme... Çünkü itler, kamyonlardan atlayıp kaçarlara haaa!...

— Tabii abicim... Ben sana bu akşam yedi kişi yolluyorum...

— Yedi kişi için kamyon mu kaldırıyorsun be?..

— Yok be abicim... O kadar müsrif mi sandın beni?.. Bunları ben Diyarbakır'a kadar kamyonla göndereceğim. Orada Niyazi bunları alıp marşandizin hayvan vagonuna yükleyecek. Haydarpaşa'ya biraz geç gelir ama, eninde sonunda gelir. Tamam mı abicim?..

— Tamam Cavit... Artık üst tarafını sen idare et.

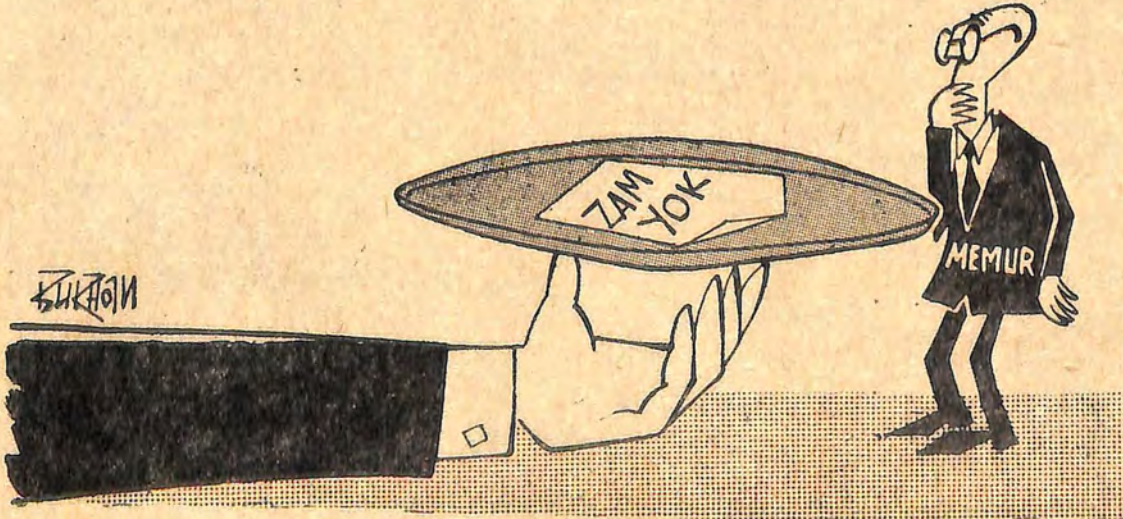
Maksut bey telefonu kapattı. Akşama, Hilton'a, Jale'lerle beraber yemeğe gideceklerdi. Evden çıkmadan önce, adamlarından haber almak istiyor, onlara gerekli tallmatı veriyordu. Traş makinesini tekrar eline aldı. Bu sırada kapı açıldı. Hizmetçi içeriye girdi:

— Beyefendi, Reşat bey gelmiştir. Maçka'daki İnşaat demirleri için bir fatura getirmiş ve para ister. 37.000 lira demiştir. Sizinle konuşmak ister.

Telefon bir daha çaldı. Maksut bey elindeki makineyi prizden çekti. Ahizeyi aldı:

— Buyurun efendim, ben Maksut.

— Alo... Alo, ben Hacı... Abicim, Beyoğlu için güzel bir işçi buldum. Ben sana Arapkir'den telefon ediyorum şimdi... İşler burada çok işlek.

«Ramazan geldi, hoş geldi,
Baklava tepsisi boş geldi!»

Piyasa da yüksek. Arap Kâmil bura-ya gelmiş. Piyasayı biraz kabartmış.

— Ne yapmaya gelmiş o it ora ya?..

— İşçi toplamıya gelmiş abicim... O hergele, biliyorsun Kadillak Hayati ile berâber çalışıyor. İstanbul'da bizim işimize sekte getiriyor. Ama ona biz başka oyun yapacağız. Sen o bakımdan hiç efkâr etme... Ben burada çok çalıştım. Ucuz fiyata epi işçi topladım. Ama bunların içinde bilâkis bir tanesi var ki, ona biraz fazlacana fiyat verdim...

— Kaç para verdin?..

— Sezon için 2000 lira verdim abicim...

— Çok vermişsin be Hacı... İki bin liraya İstanbul'a dilenci getirip de ne kazanacağız bundan?..

— Ama Maksut abi, bu dilenci senin bildiklerin gibi değil vallahi... Bunu cami kapısına dikmek falan istemez... Buna sivil elbiseyi giydir. Boynuna bir de papyon bağla... Amerika'ya Amerikan yardımı istemiye gönder. Elli milyondan aşağı almadan gelirse yüzüme tükür...

— Eh öyleyse sen bilirsin... Ne zaman gönderiyorsun bunu?..

— En geç pazara elinde olur Maksut abi...

— Peki Hacı!... Başka bir şey var mı?..

— Sağlık selâmetlik abicim...

— Hadi öyleyse, işlerini tekml e-dip, buraya geldiğin zaman benim de sana kıyak bir hediyem var...

— Canın sağ olsun abicim, hediye de ne olacaktı...

— Ama bu hediye senin bildiğin gibi değil... Paraskevi'nin ortanca kızını alacağım sana... Bir de Beyoğlu'nda kat tutup döşeyeceğim... Üst tarafını bana bırak sen...

— Abicim, bak bu lâfın üzerine keyfimdenden öldüm şimdi... O kızı yüzde yüz alacak mısın bana?..

— Alacağım...

— Ben de seni şu dilencilikle milyon etmezsem, bana da Tıknefes Hamza'nın katili Kuzguncuklu Hacı demesinler... Allah senden razı olsun abicim. İki ellerinden samimiyetle pus ederim abicim... Pazar tesi oradayım...

— Haydi güle güle Hacı... Gözle rinden öperim...

Telefonu kapadıktan sonra, tek rar traş makinesini prize takarak, Hilton'daki yemeğe hazırlanmaya koyuldu...

Adnan VELİ

Belediye ucuz evler yapacak... (Gazeteler)

YAZISIZ

Pırıl Pırıl

Eğlenelim, balolarda dans edelim fırl fırl
Söylenirmiş bütün millet|altan alta, mırıl mırıl,
Asma kulak, elmaslara, ipeklere bürünerek,
Viskiyi de, kokteyli de içelim biz şırl şırl!

Hastaların, veremlinin göğsü etsin hırıl hırıl,
Memur gezsın sokaklarda,|cebi delik, tırıl tırıl!
Bak keyfine, onlar uşak, biz efendi görünerek,
Aksın cebe ellilikler, beş yüzükler şırl şırl!

Nasıl soyduk devleti de, vatani da çırıl çırıl,
Ağlattık biz bu milletin anasını zırl zırl!
Girdiyse de Kayserinin kodesine başlarımız
Çıktı hepsi mahkemeden vicdanları pırıl pırıl!..

M. B.

Kadın Milletvekilleri

Yeni Sabah'da Sabiha Deren hemşiremiz okuyucularına fısıldıyor:

Büyük Millet Meclisinde Milletvekillerimizden Muallâ Akarca siyah tayyör, siyah çorap, siyah iskarpin giyiyor-muş... «Tıpkı leyli mektep mu-bassırları gibi» diyor Bayan Deren!

Sonra, şikâyetle şöyle başlı-yor:

«Hanımlarımızdan bekledi-ğimiz müşfik tabiatleri ve zâriş görünüşleriyle beyler üzerinde müsekkın tesiri bırakmalarıdır.»

Burada iki kelimenin mâna-sını çözmek lâzım: Biri «müş-fik» yani şefkatli, yani koruyucu, okşayıcı.... Öbürü «müsekkin» yani teskin edici, huzur verici, yatıştırıcı!..

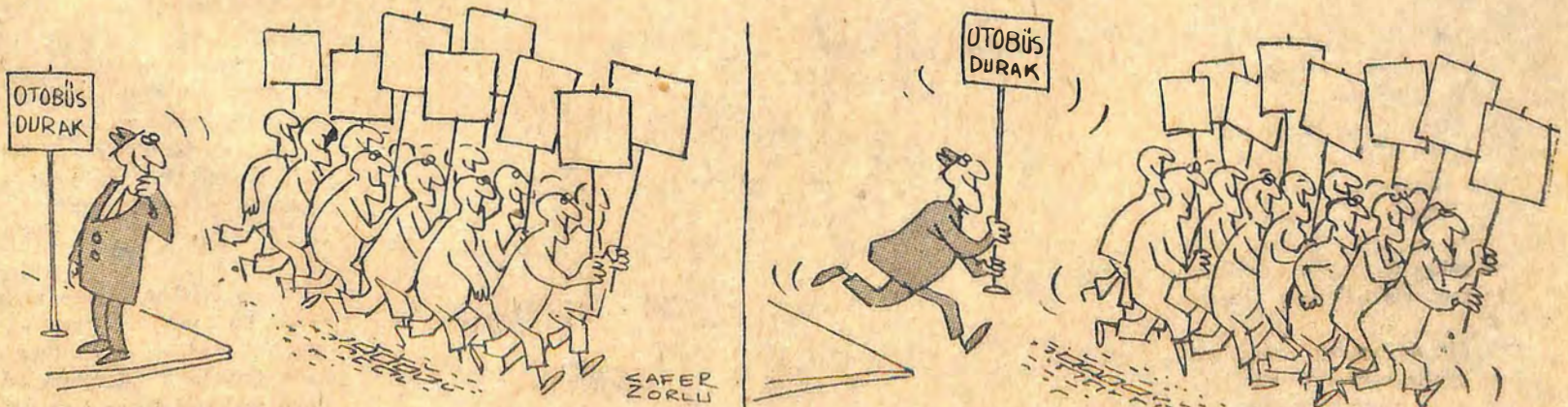
Peki, bayan saygınlığımız hangi kıyafete girerlerse erkek saygınlığımız üzerinde «müş-fik», «müsekkın» tesiri yapar-lar acaba?... Meme tomurcuk-larına kadar düşen alev kırmızı-sı, yahut deniz mavisi bir tuvalet, bacaklara çıplak his-si veren güneş yanığı ince çoraplar ve pembe topuklarla manikürlü basparmağı dil çı-kartan iskarpinler giyerek, Pa-ris kokuları sürünerek mi?..

Bizim bildiğimiz müsekkı-nin aksi münebbihtir. Demek siyah tayyör, siyah kundura, siyah çorap münebbih! Yani uyandırıcı! yani diriltici, ya-ni canlandırıcı!... Öyleyse dün-yanın seksapeli gücü en çok yarattığı karga olacak!

Bu yeni keşfedilmiş renk hormonundan, doktorlarımız gençlikleri tükenmiş hastaları-nı faydalandırmaya baksınlar!

Sayın Muallâ Akarca'dan da ayrıca rica ederiz: hemen üs-tündeki karartıları atarak alla-rın, yeşillerin, sarıların canlı cünbüşüne bürünsünler ve Meclisteki erkek arkadaşlarını bir an önce şefkatli bir sükû-na kavuştursunlar!

Akbaba

Yürüyüşlere rağbet gün geçtikçe artıyor! (Gazeteler)

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Hafta sonu

İstanbul senatörlerin hafta sonu tatili cuma günü başlıyor, salı gününü bitiyor. O günleri hep, minnetten olacak, kendilerini senatörleştiren «şehri İstanbul'da» geçiriyorlar..

2800 lira ödenek'e karşı başkentte haftada iki gün... Az mı?..

Çok esprili bir Vekil, milletvekili değil, kırmızı plâkalı Vekil'ini çekiyordu dağı taşı çatlatırcasına...

«Bir de şu fıkara hükümete çatar dururlar. Senatör olup İstanbullarda safalanmak varken, gel Vekil dolansın sana sabahtan akşama kadar çalış... Herkesin karşısında terle... Bir de CHP de AP de sizi düşüreceğiz diye durmadan tehdit etsin... Tehdidin mânası mı kaldı?.. Vekil makamının ne ödeneği var, ne başka nimeti... İş bir kırmızı plâkaya kaldı... Düşürme tehdidi, bana tıpkı, muhabbet satıcısına «Sana tecavüz edeceğim!» demek gibi bir tehdit! (Tabii o bu kısmı çok daha lezzetli kelimelerle söylüyordu...)

Üzülme Vekilim, Allah o tehditçileri «Vekil» etsin!..

Aynı yardım...

Herkes birden yüreklendi Doğu'ya yardım için... İstanbul'da kampanya açıldı. İzmir'de de... Biraz gecikmiş Ankara, rötarını kapatma hızıyla yola çıktı... Yakında diğer vilâyetlerde de gayrete gelindiğini duyacağız. Resimler göreceğiz. Eşyayla dolu vagon resimleri... Ev ev dolaşan hanım resimleri... Makamlarında cıddileşen veya gülünçleşen vali resimleri, neyse göreceğimizi zaten göreceğiz, ben müjdecisi olmuyayım...

Yardım aynı olacakmış ve şimdiden hanımlar ev ev dolaşmağa başladılar... Uf uf, niyet, her niyet gibi niyet!... Tatbikat her tatbikat gibi tatbikat!...

Tophıyacıkları naylon gecelik, veya ponponlu örülmüş lizöz, çok yarınacak Doğu halkına...

Doğu bizden giyecek beklemiyor ki... Onların kendilerine göre kıldan, yünden, atkıdan çatkıdan giyecekleri var... Doğu bizden saman bekliyor, buğday bekliyor, arpa bekliyor ve galiba da, bunlar temin edilmekte gecikmiş hükümet tarafından...

Evlerden de buğday, mercimek, nohut, pirinç verilmeyeceğine göre «Aman ne iş yaptık ne iş yaptık» fotoğrafları çekilirken şu benim satırım da altlarına yazılın mı?...

Gizli toplantı

Başbakan, İstanbul'da bir gizli toplantı yaptı: Gazeteciler Cemiyetinde. Bunun adına «Mahrem toplantı» dediler...

Eh, mademki mahrem toplantıydı, isim isim çağrılan yazarlar duyduklarını söyleyemezler. Gördüklerini yazamazlar... Ama ben Ankara'dayım, İstanbul'da değil Bu «Mahrem toplantı» ya davetli de değilim... Öyleyse bazı kulağıma çalınanları yazabilirim, değil mi?

Efendim, önce bu «mahremlik» annelerimizin peçe altındaki yüzleri gibi bir mahremlikti: Yüzler açıldı da ne oldu?..

İnönü neşeliydi. İnönü iyimserdi. İnönü gülüyordu. İnönü şakalaşıyor... (Unutmayım: İnönü sahiden şıktı da!)

Giderken, bütün gazeteciler adına Ahmet Emin Yalman'ın elini sıkı... Sonra, bir de Yusuf Ziya Ortaç'ın.. (Bu özel bir sıkıştı herhalde!)

Giderken dedim de kalemimin ucuna geldi, yazmadan duramayacağım: Bütün toplantı boyunca esmer yüzü hiç gülümsemiye, sol elinin yumruğu çenesinden hiç gitmeyen, dik ve sağlam vücudu hiç yumuşamıyan biri vardı, pek sık biri: Koyu duman rengi, ceketi üç düğmeli bir elbise vardı arkasında. Pantolon paçaları moda dergilerinden çıkmışcasınaydı: Kıvrıksız...

İşte, bütün toplantı boyunca esmer bir kaya sessizliği ve kımıldamazlığıyla oturan zat, konuşmalar biter bitmez hemen yerinden kalktı ve... Ve hiç kimseye bir baş selâmı bile vermeden İsmet İnönü'nün önünden geçip gitti!

Bilenler, bilmiyenlere fısıldadılar:

— Devlet Bakanı Necmi Ökten!

Bir daha inandım: Devlet Bakanı olmak kolay, ama devlet adamı olmak kolay değil!

Bazı lokantaların temizliğe dikkat etmedikleri anlaşıldı.

(Gazeteler)

YAZISIZ

Hizmet arabası

Bir minibüstü, hani şoförlerini direnir de kaldırttıkları cinsten... Hava hücumlarına karşı sarının da hâkim olduğu, kahverenginin de hâkim olduğu bir yeşil vardır ya, onu bunu boyadıkları, işte o renktendi... Yan kapısının üstüne, öğretmenin mektebe yeni başhayan çocukları okur yazar etmek için, çizdiği büyüklükte harflerle: «HİZMET ARABASI» yazılıydı...

İçinden, kurna taşından sıcak dayanamayıp fırlamış morlukta, boğumlu bir hanım çıktı. Ondan sonra, onun çocuğu çıktı, kansız ve huysuz (bütün canı, kanı anneye çekmişti), onun arkasından daha ufak, çorapları ve eteği arasında karamtırak butları görünen bir «ufaklık» daha çıktı. Onun arkasından da, sarık etekli, traşlı kafalı, er postallı, cılız bir evlâtlık döküldü... Efendi, «hizmette» olduğundan hizmet arabasına binememişti o saatte... Üzüldük, çünkü ailenin tümünü seyretnmek saadetini erişecektik: yoksa!

Bütün bu küçük dünya, Ankara halinin kapısında, kaçamaktan indirdi... Şoför, hamma «kaçanak» bekliyeceği yeri bir türlü anlatamıyordu, kıttı «yön» hassası hanımın da, beraberce yan sokaklardan birine saptılar ve «hayatı» kaçanak duruş noktası tesbit edildi HİZMET ARABASININ...

Ya bu aileler bu civıllıktan kurtulsun, ya arabaların üstüne «hizmet arabası» falan yazılmasın. Aileyi alış verişe taşımak, bir hizmet muhakkak. Onun için kaçamaktan yapılınsın... Bunca sene şu tepesi taklak olası arabaların «makam arabası», «hizmet arabası» diye lakırdısı ediliyor ve huylu huyundan, arabasız da arabadan vazgeçmiyor... Vazgeçilmiyen şeyi güzel şekle sokmalı... Belki İstanbul'da farkına varılmıyor bunun, amma Ankara'da her şeyin daha fazla farkına varılıyor, ihtilâlden tut, gönül macerasına kadar... Onun için sevdiklerimizin, saydıklarımızın yakınlarını böyle ürkek ürkek incir çekirdeği doldurmayacak kaçamak işler yaparken görmek istemiyoruz... Şilin şu «HİZMET ARABASI» yazısını da ferahlasınlar, ferahlıyalım!...

Fiyaka!

Artırma eksilme, para toplama Ege'de bu orantıda ceryan ediyor. Aynı adam elini cebine attığında Çakırbeyli Çiftliğinin tekrafı alınıp eski sahiplerine iade edilmesi için 10.000 liraya kıyıyor. Doğu'daki kuthânı gidermek için 40 liradan

fazlasına kıyamıyormuş... Gene baş-
ka bir «aklı evvel», çiftlik için 2500
lirayı, Doğu içinse 10 lirayı münas-
sip buluyormuş...

Kimse kimseye karışamaz amma
herkes «provokasyon» usullerine ka-
rışır. Bir çiftliği memleketin koca-
man bir parçasına tercih edenler o-
labilir, babalarının çiftliği olmasa
bile... Çakırbeyli Çiftliği meselesin-
de de çığırkan bir gösteriş vardır,
şuursuz bir meydan okuma vardır,
beyinsiz bir çırpınma vardır. Ben
böyle düşünüyorum işte... Amma
koscoca kıtlık içindeki bölgelere ya-
pılacak yardım, arada kaynar. Ni-
çin kaynasın jestlerimiz? Fiyaka
kaynasın diye mi yapılır?... Kabul
günlerinde neyle övüneceğiz ki?..

Ankara gecesi...

Kalaycı Efe «heeyt» diye nârayı
atınca, Amerikalılar: «Oooo» ları ba-
sıyorlardı keyiften... Amerikan
Türk Derneğinde bir Ankara gecesi
tertiplenmişti Amerikalıların zoruy-
la... Daha önce de bir Konya gecesi
tertiplenmişti aynı lokalde... Salon
uzun bir dikkörtgendi. Tıklım tık-
lım doluydu bu upuzun dikkörtgen...

Yemek de mahalli idi... Yavan bir
pilâvı, bir cinayet âleti olacak katı-
lıkta ve tokmıklıkta bir et parçası
taçlandırıyor, mamutların çene
kemiklerine lâyk...

«Seymen» ler (Ankara efeleri) nin
oyunları zayıftı. Toplum karşısında
mahcup mahcup el ayak oynatıyor-
lardı. Amerikalılar gene çocuklar
gibi memnundular bu kadcarcığın-
dan. Kalaycı Efe «Heeyt» diye nâ-
ra atıyordu ya, onlara yetiyordu.
Kaynaşma yoktu bizimkilerle. Bizler
çok «aktarmasız» insanlarız... Onlar
çocuğu çocuğu, gülmeğe hazır,
oynamağa hazırken, bizimkiler tıkız
tıkız oturuyorlardı. Ah, partilisin-
den sosyete hanımına kadar, kenar
dilberinden vezirine kadar, hayatın
bu büzülme, bu kasılma, bu çatıklık
olmadığını bir anlasak, bir anla-
sak!.. Anlıyacak mıyız bir gün?..

Üstünde durmak istediğim şu...
Bir müttelikimiz, hep bize yakla-
şma yolunu arıyor, para döküyor bu-
nun için, müessese kuruyor bunun
için, el uzatıyor bunun için, gece
tertip ettiriyor bunun için. Eee, bi-
zimkiler de biraz ikinci sınıftan se-
çilmeler! Birinci sınıfı da var bun-
ların, her şeyin birinci sınıfı var...
Politikacının birinci sınıfından vaz-
geçtik, idarecinin de, amma artık
Ankara tavaşınınkinden geçmedik
vaz!..

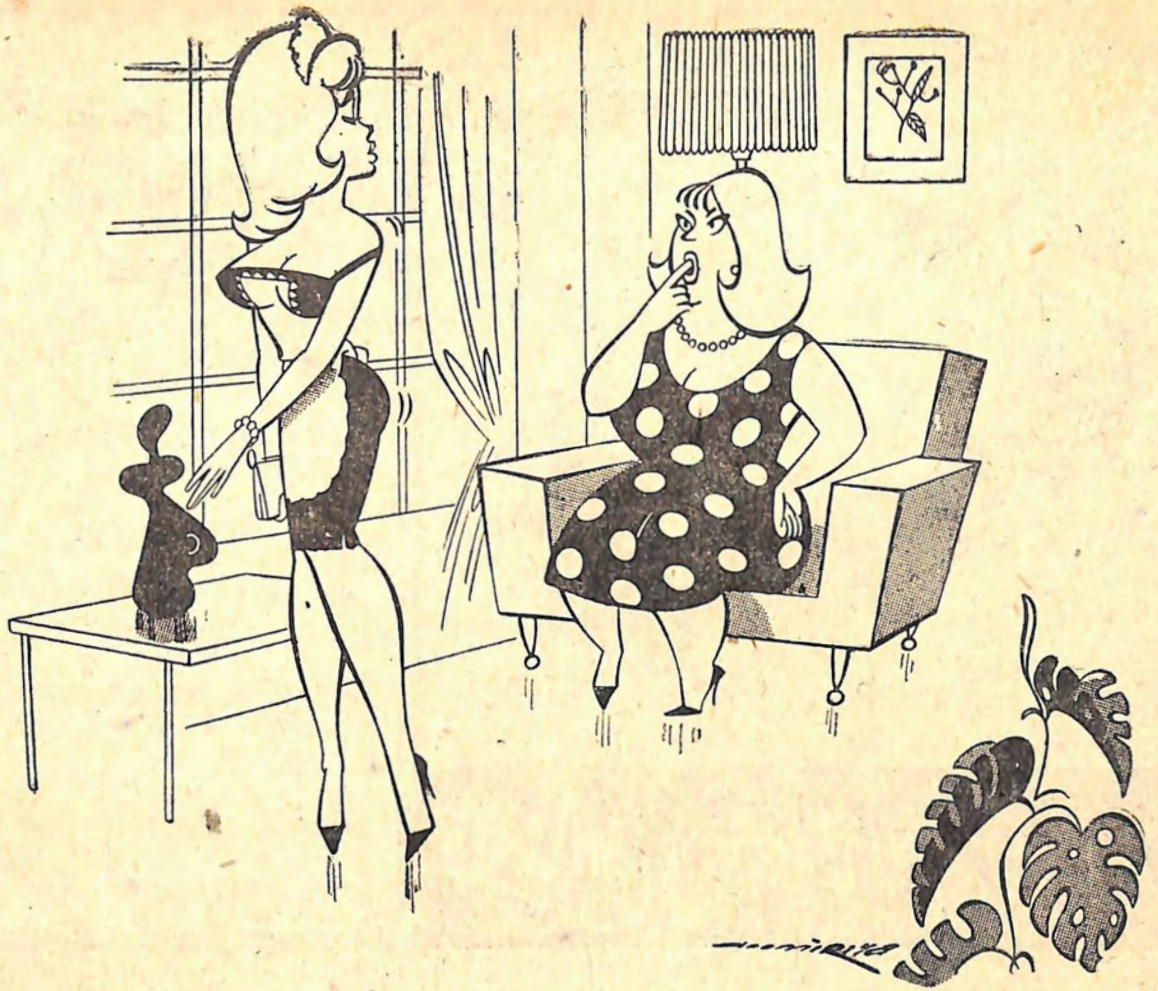
Sen ben kavgası !

Kadınlar Birliği temsilcileriyle
Yardımlıseverler Cemiyeti temsilcile-
ri, âcil bir dâvayı halletmek için
toplanmışlardı. Toplantı şu şekilde
gelişti: Kadınlar Birliği — «Biz ana
teşekkülüz.»

Yardımlıseverler — «Biz sizden da-
ha eskiziz, onun için biz başız, biz!»

Baş, son derken ittifakla varılan
sonuç: Ne biz sizinle işbirliği yapa-
biliriz, ne siz bizimle» ve ayrıldılar...

Görüşmeğe niyetli oldukları dâva
neydi acaba?... Nimet ARZIK

— Ayda dört yüz lira mı?... Yoook hanımefendi, ben öyle doçent maaşıyla
çalışan hizmetçilerden değilim!

Küçük İlanlar

KAYIP 50 LİRA :

Yokuşundan inerken mendilimi
çıkartıp nezleli burnumu sildim.
Cebimdeki tüm 50 liralığı orada
düşürdüğümü sanıyorum. Bulan
vatandaş aşağıdaki adresime ge-
tirdiği takdirde bu 50 lira ona
mükâfat olarak verilecektir.

KAYIP EŞİM :

Çok sevgili eşim Düriye'yi kay-
bettim. Bulanların bana getir-
memelerini insaniyet namına rica
ederim.

ELEMAN ARANIYOR :

Çok ciddi bir müessese, gece-
leri çalışacak, genç, sarışın, balık
etinde bayanlar arıyor. Ücret
1500 liradan başlar ve bayanların
kabiliyetine göre artar.

..

İktisat Fakültesi mezunu, İn-
gilizce, Fransızca, Almanca, İtal-
yanca, İspanyolca lisanlarına bi-
hakkın vakıf, steno-daktilo bi-
lir, tecrübeli gençler aranıyor.
Ücret net 200 liradır.

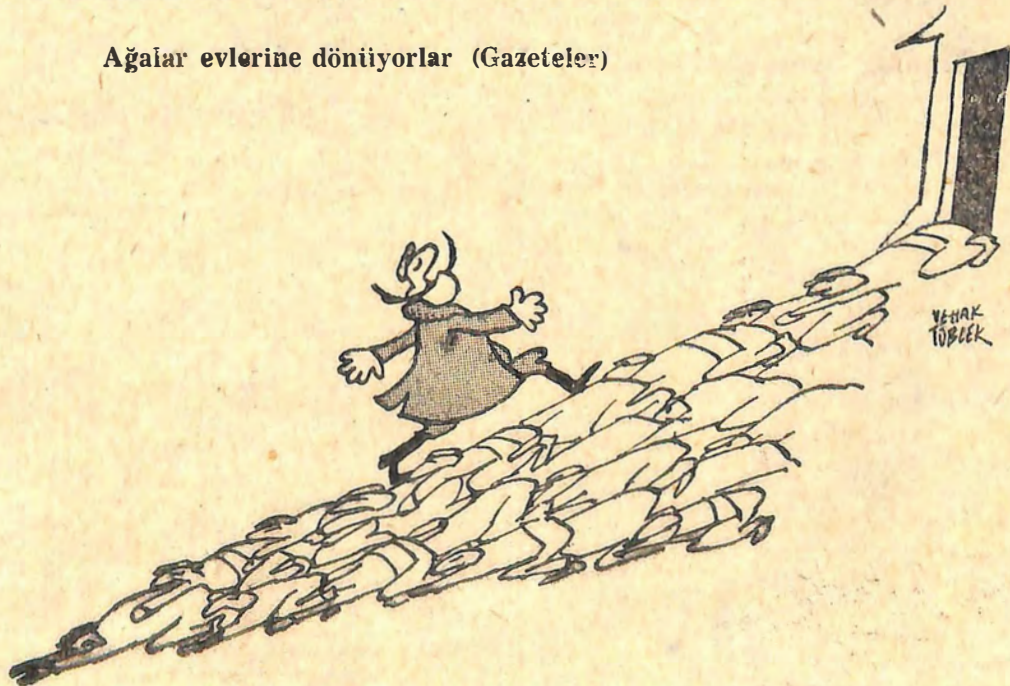
KİRAYA VERENLER :

Bir küçük, bir de küçücük oda,
ayrıca, mutfak, banyo, helâ va-
zifesini gören bir diğer odası bu-
lunan, güneşin katiyen rahatsız
edemeyeceği bodrum katı daire-
si kiralıktır. Aylık 600 lira. İki
senelik peşin.

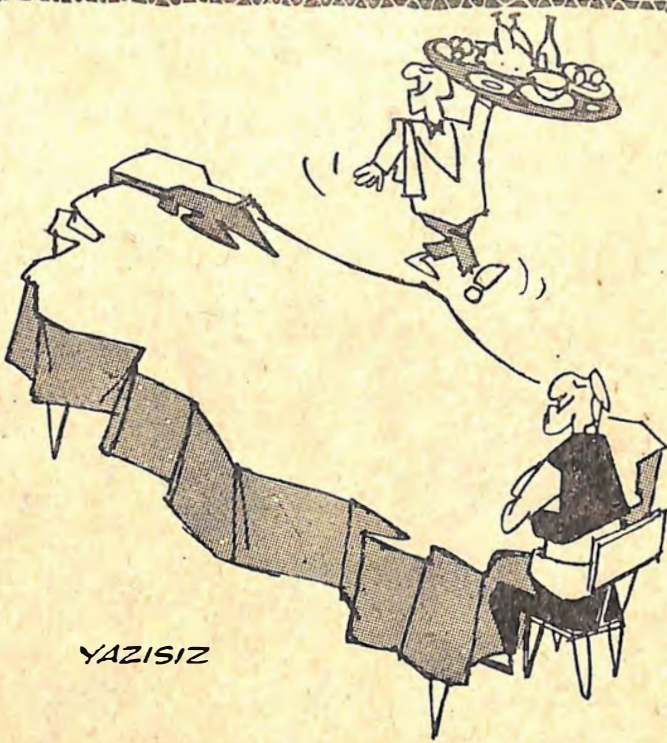
SATILIK VASITA :

32 model Ford otomobil. Ar-
kadan üç kişinin itmesiyle yürü-
yebilir. Almak isteyen hayırsever
vatandaşlara ödemedede kolaylık
gösterilir.

Ağalar evlerine dönüyorlar (Gazeteler)

YAZISIZ

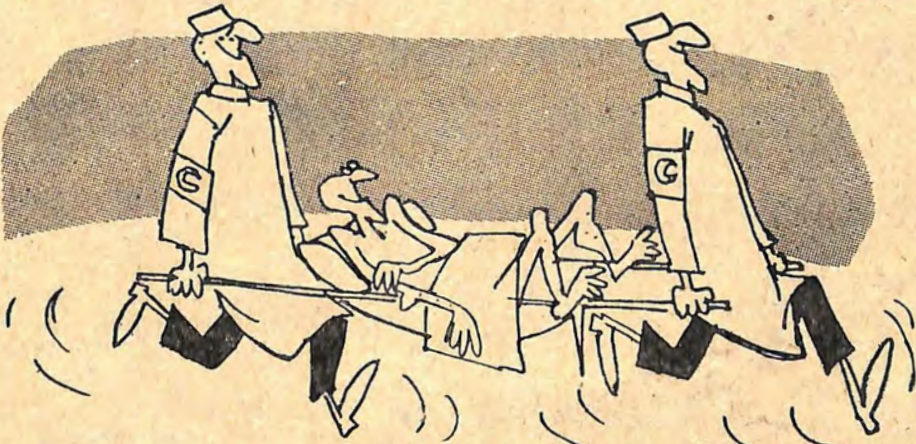

YAZISIZ

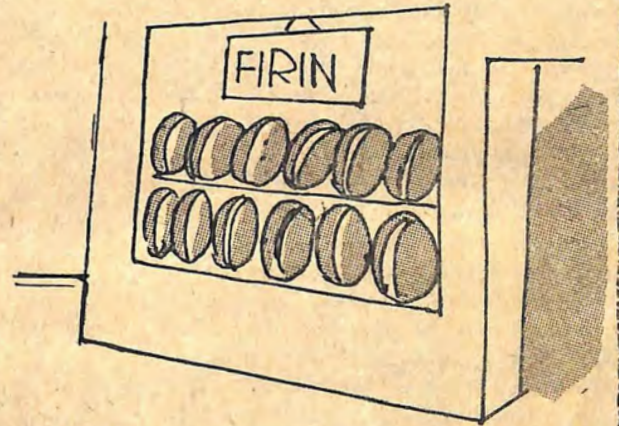
DOĞU'ya yardım

- İŞTE, BEKLEDİĞİMİZ
GÜN DOĞDU!

İLK YARDIM!

DEVLET

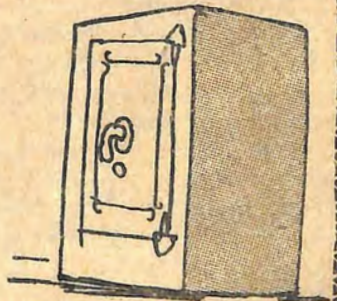
- KİM O?
- AÇ!

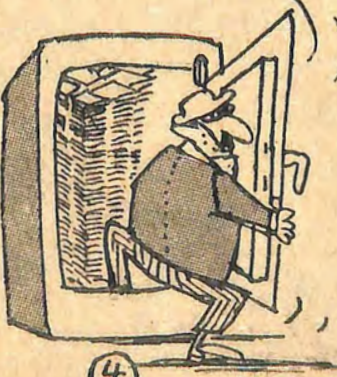
①

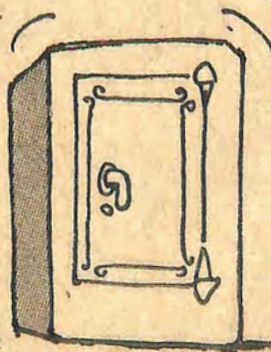
②

③

④

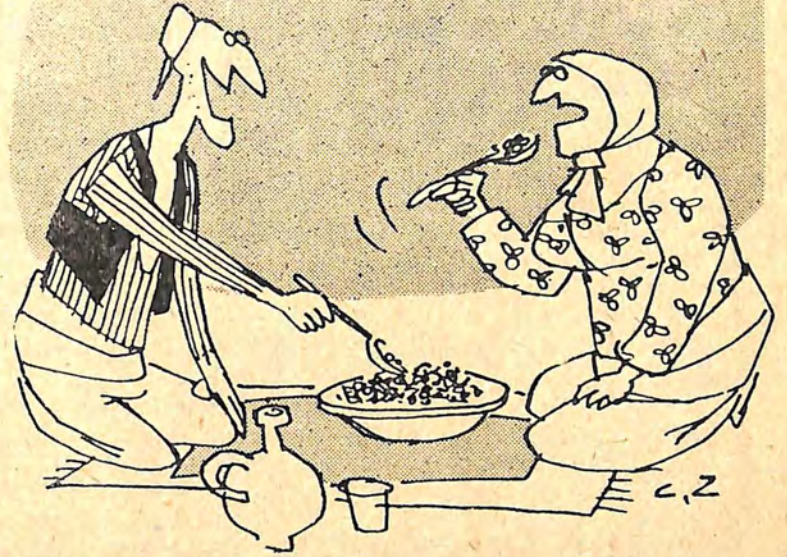
⑤

YAZISIZ

KAĞIR ZORLU

Yazısız

Atom devri insanları!

Danışma!

Sabahın saat üçü idi.

Bayan Fahamet telefon ziline çalmasıyla birdenbire yatağından fırladı, ahizeyi aldı, konuşan kızydı:

— Alo... Anne sen misin?..

— Evet benim Beyhan, hayrola ne var?

— Merak edilecek bir şey yok an-neçğim, sana bir şey danışmak için rahatsız ettim. Doktor, Oğuz'a bir haç yazdı, iki saatte bir tane yuta-caktı. Ona ilâcını vermek istiyorum. Fakat kendisi mışıl mışıl yatıyor. O-nu uyandırırım mı, diye soracak-tım...

— Ne rahatsızlığı vardı seninki-nin?..

— Uykusuzluk!

#

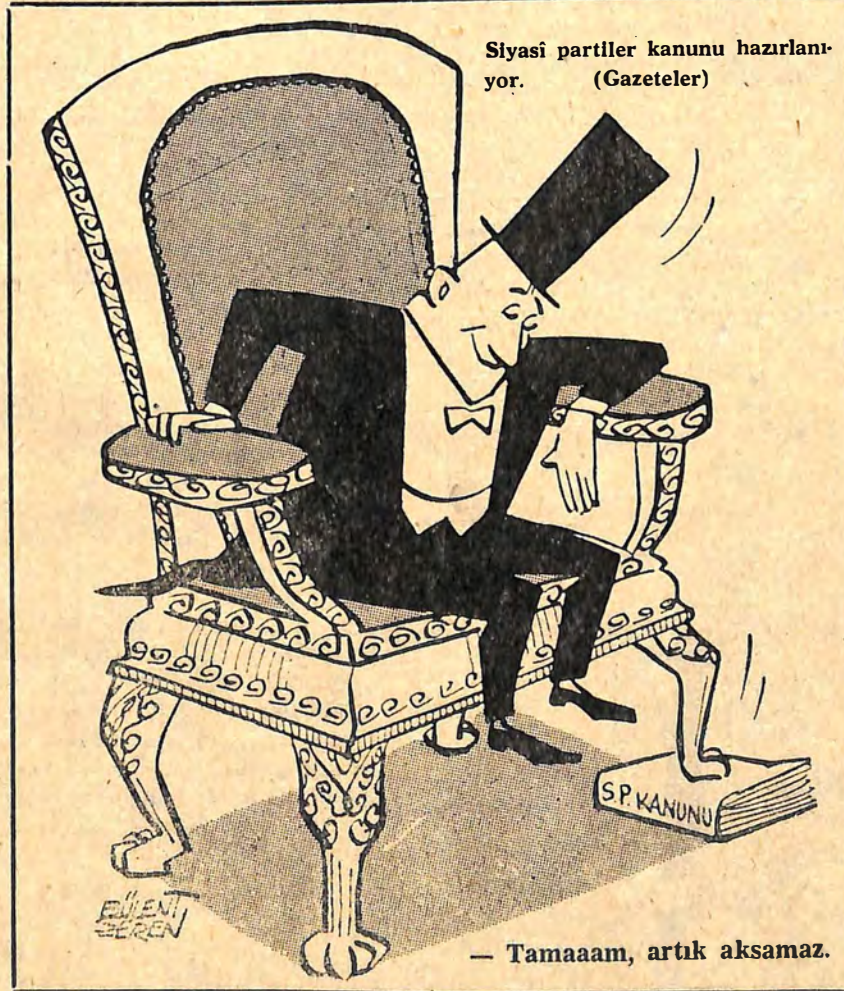
Beklemek!

Anne, genç kızını evlendirmek hususunda müthiş telaşlanıyordu. Kocası onu teskin etmeğe çalış-tı:

— Canım neden bu kadar ace-leye getiriyorsun; kızımız tam kendisine uygun biri çıkana ka-dar bekliyebilir...

Kadın cevap verdi:

— Niye bekliyecekmiş, ben bek-ledim mi?

Siyasi partiler kanunu hazırlan-yor. (Gazeteler)

— Tamaaam, artık aksamaz.

Ramazan pıdeleri uzun olacak. (Gazeteler)

Bayat!

Ankara'da Balıkpazarında, şair Ümit Yaşar Oğuzcan, bir balıkçı ile konuşuyordu:

— Arkadaş, dün bana verdiğin balıklarda iş yoktu. Bayat mı ba-yat!..

Balıkçı, hayretle şairin yüzüne baktı:

— Bayat mı dediniz?. Nasıl olur Dün geldi İstanbul'dan...

Oğuzcan, yanında duran bir ka-dın yazarı göstererek sözünü kesil:

— Ne çıkar bundan... Bu bayan da bir saat evvel İstanbul'dan gel-miştii...

#

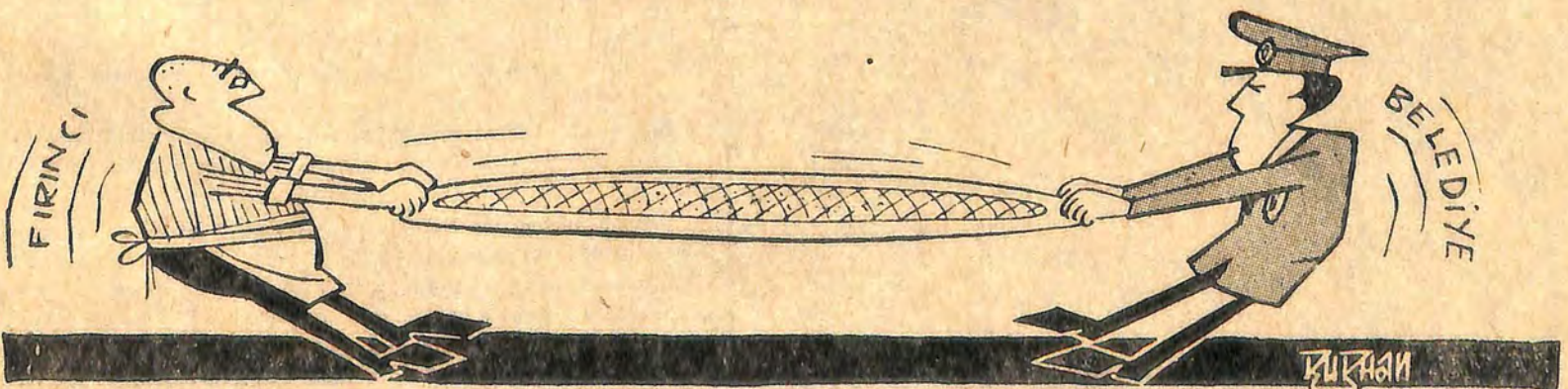
Anatomi

Doktor merakla hastasına sor-du:

— Anatominizde bir bozukluk olduğundan şüphelenmek nerden aklınıza geldi?

Hasta anlattı:

— Geçenlerde şapka almak için bir mağazaya girmiştim, bir ta-ne beğendim, fakat tam sardıra-cağım sırada tezgâhtar ille de iki şapka almam için ısrara başla-maz mı?..

— Çekin uzasın!

PROSİT KARICIĞIM

Nimet Arzik

ERKEK kebab yiyordu, yanında soğumuş patatesiyle, yarım kaşık kanlanmış pirinciyle, bir tutam bezelyeli havucuyla... Kadın maden suyu içiyordu aralıklı, para sarfetmemek için... «Nemize lâzım» diyordu, «mesele, bu geceyi beraber geçirmektir»...

Gece mühinin geceydi. 20 senelik evliydim. 20 senelik hır'ı gür'ü, meydan muharebelerini, kuyruklu yalanları ve bir kırıntı saadeti kutuyorlardı.

Cigara dumanı, tavanda, Londra'nın sisinden kesifti. Tabak, çanak, bardak, sürekli zelzele oluyormuşcasına çarpıyordu birbirine. Garsonlar sahte ve hörmetskâr, komplo haber verircesine eğiliyorlardı müşterinin kulağına kulağına...

Alli yeşilli, puf etek, soluk bacaklı kızlar, o soluk bacakları defalarca kaldırıp indirmişlerdi, şekerli mayonez yutmuş gibi gülümseyen erkek artistler, hoplamalarıyla zıplamalarıyla tahtaları gıcırdatmışlardı. Şark dansının dansözünün kırılıp bükülmeleri, çiftlere «yuvaya dönüşte» esaslı bir kavga zemini hazırlamıştı, bir hayhuydur gidiyordu...

Kadın, o gün için yeni elbise dik-

tirmişti, siyah ipekten, uzun kollu, yakası, vinçle tertibe sokulmuş yorğun yuvarlaklıkların arasındaki çizgiyi belirtecek şekilde sivri kesik. Epey uğraştırmıştı terziyi, çünkü bütün kusurları «kup» ta buluyordu, kendi vücudunda değil...

Adam, hayatından memnun kadehini kaldırdı:

«— Prosit karıcığım» dedi, «yirmi sene saadetimizin şerefine ve ölüm bizi ayırıcaya kadar çocuklarımızla birlikte yaşamamıza...»

Kadehten bir yudum almıştı ki, devrik gözü, karşı masadaki kadının dâvetkâr gözüne takıldı. Gel banası çok bir kadındı bu, esmer, kıvrımlı, kıvrıntılı... Ve yirmi senelik hır'ın gür'ün, meydan muharebelerinin, kuyruklu yalanların, ve bir kırıntı saadetin şerefine kalkan kadeh, boğaza, ilk yudum hariç, yeni «ümede» alındı... Bunu kirpiğinin ucuyla, ve boğaz kemiğinin özel bir iniş çıkışıyla belirtti adam...

O sırada bir hokkabaz ekmek parasını çıkarıyordu kendine göre pistin ortasında...

Karşı masadaki kadın kalkmıştı. Kıvrak bir kalça hareketiyle bitişik bitişik sandalyaların arasındaki pa-

— Abla, şapkanızı tutayım, uçmasın!

tikadan sıyrılıyordu, diğer dişilerin de baskılı hasetini hafiflikle, pervasızlıkla yara yara ilerliyordu...

Adam karısını yokladı. Anın mutluluğunu yaşıyordu o, bir şeyin farkında değildi... «Affedersin, şimdi geliyorum» diye yaylandı...

Lokantanın büyük, holünde, «yeni ümit» boy aynasına bakıyordu, kara kıvrımlar saçan bir bakışla... Elini kaldırmıştı. Bu el beş işareti yapıyordu anlıyana. Öbür elin şahadet parmağı da gene anlıyana bir atlama hareketi yapıyordu. Bu «yarın» demek olacaktı... Yarın beşte burada... Adamın göğsüne bütün baharın ferahlıkları oturdu, bütün ceddinin arslanlıkları doldu, bütün aile reisliğinin rikkati yayıldı: «Karımı bekletmiyeyim» diye düşündü... Emin adımlarla yerine döndü... Karısı dalgın dalgın siyah bir yığın halinde etrafı seyrediyordu... «Yarın sa-

at beşte burada... Yarın saat beşte burada...» Ve kadehini yakaladı:

«— Prosit karıcığım» dedi, «böyle bir günde bu ne dalgınlık?... Yirmi senelik saadetimize içelim!... Sen de benim kadehimden bir yudumcuk al...»

Artık içki neyin şerefine içildi bilmem, yirmi senelik saadetin mi, yoksa ertesi günkü saat beşteki buluşmanın mı?... İkisi de vardı kadehin dibinde...

O sırada, kıvrak kalçalı, parlak gözlü «yeni ümit» masalarının yanından geçti, bakmadan gözünün ucuyla bile ve kaygan bir hareketle yerine oturdu...

«— Prosit karıcığım prosit, Allah bizi iyi ve kötü günde birbirimizden ayırmasın...»

Ayırmasın!...

Nimet ARZIK

— Aman ne şeker şey... Ömrümde böyle sevimli çocuk görmedim!

At yarışları

Karı koca ilk defa at yarışlarına gitmişlerdi.

Kadın kocasına şu teklifte bulundu:

— Dört numaralı at üzerine oynayalım!..

Koca, karısının dediğini yaptı ve ilk yarışta dört numaralı at kazandı.

İkinci yarış başlamadan kadın gene kocasına dört numara üzerine oynamayı tavsiye etti. Kadının şansı varmış, dört numara gene galip geldi.

Üçüncü yarışta da koca, karısının sözüne uydu ve dört numara üzerine oynadı ve kazandı.

Dördüncü yarışta, kadın gene dört numara üzerine oynamasını teklif edince bu sefer koca itirazı dayadı:

— Yeter artık karıcığım, bu kadar zaferden sonra dört numaralı at yorulmuştur. Bu sefer kazanacağım ummuyorum!..

Bir YILBAŞI GECE'Sİ

YAZAN: PEYAMİ SAFA

Çizen: BULENT SEREN

28

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 10 —

Bu sarışın kadın kimdi, kim olabildi? Herhalde ben değildim. Demek Tayfunla o sarışın taze arasında yol var. Birleşecekler, buluşacaklar, mesut olacaklar, demek çıkıyor.

Bana sıra gelmişti. Benim kâğıdımla iskambilleri kesti.

O anda, kâğıtları çinden kap-tım; parça parça edip fırlattım. Karamaça dokuzlusunun, endişe ve ke-dere delâlet ettiğini ben değil, çocuklar bile bilir.

Bu asabiyetimi gören Ayşe hanım, kahve fincanını yakalar yakalamaz, içini parmağıyla karma karışık etti.

— Böyle kuruntuya uğruyacaksan, falın, malın lüzumu yok. Zaten, fal, remil dediğin nedir? Bir sürü yalan-cının, cerrarın uydurması. Elle-rinden geliyorsa, define bulup çıkar-sınlar, açıklıktan nefesleri kokacağına, zengin olsunlar! diyor

Lâflarımızı sofadan duyan Agav-ni de yetişmişti.

— Ne falcıya, ne büyücüye mete-lık atarım, Çiye başladı. Falın ele-nikasını, irahmetli validem kadar bilen olmasın. Bütün Samatya ka-rıları, Hayganuş hanımın üstüne yoktur diye ona koşarlardı. Gece gündüz, falıma bakar, nişanım Artın senin için geberiyor der idi. Ben, aydedeye benzer iken, herif benim yüzüğümlü attı da çingene maşası gibi bir karınınkini taktı.

İskambilin gösterdiği ister yalan, ister doğru, ortada bir hakikat var ki, o da Tayfunun halindeki te-beddül.

Ayşe hanımın dediği gibi:

**Sev seni seveni hâk ile yeksan ise
Sevme seni sevmiyeni Mısır sult-
tan ise**

Verdiğim karardan dönmiyeceğim. Tayfur'u düşünmiyeceğim, sevmiye-ceğim, anmıyacağım.

Dört odalı evin içinde, budalalar gibi pineklemekte mâna yok.

Ayin on beşi geçti amma gene mehtap var, yalnız biraz geçce çı-kıyor. İnadına bu gece Kuşdili'ne ineceğim. Çayırı, dereboyunu, Yo-ğurtçu'yu dolaşacağım, fingataca-ğım.

— Ne oluyorum? Dokuz öksüzle bir mağaraya mı kapandım?

Şimdi bunlar bertaraf, biz dün İstanbul'da iken, bir bohçacı kadın gelmiş; ekşi suratla beni sormuş, görmek istemiş. «Yarın, yahut öbür gün behemehal uğrarım, beni bek-lesinler» demiş.

Evvelki sene, Bağlarbaşı'nda otu-rurken, ara sıra bir bohçacı gelir, başörtüsü, Şile bezi, taharet men-dili filân alırdım. İşlemeli iki başör-tünün parası kalmıştı galiba?

Gelen kadın ya bu olacak, yahut da bir Bursalı vardı. Hamam takım-ları filân satardı. Ondan da bir bor-noz ile üç dört havlu almıştım da parasını sonra verirsiniz demişti ve bir daha gelmemişti.

Başörtüyü satansa, başıma üç ke-re bile örtmediğim o maskara bi-rümceğe kimbilir ne istiyecek?

Bursalı kadınsa, şimdi parçası bi-le kalmıyan bornozu, Hint kumaşı-na çevirecek, o âdi havluları da, Se-lânik telkârilere yerine koyacak...

Pederden daha sipariş gelmedi de-sem dinlerler mi?

Enişteye hiç lüzum yok. Evin yü-kü, ettiği gediği, eksik olmasın, hep onun üzerinde. Zaten, adamın eti ne, budu ne ki?... Birkaç parasını da bizim uğrumuza tüketiyor. Tek başına olsa, ferih fahur sittin se-ne geçinir.

Ben, lüzumlu masraflarımı, baba-

mın gönderdiği siparişle kapatıyo-rum. Süsümü, tuvaletimi, gezmemi, kendim temin ediyorum.

4 Mayıs

Sokak kapısı güm güm vurulu-yor. Gözümü açarken az kalsın ya-taktan fırlayacaktım.

Kapıyı duymuyorlar. Aşağıdan bir kadın sesi:

— Ayol evde kimsecikler yok mu? Yemliha'ya mı yattınız, yoksa başı-nıza horozu bağlayıp sokağa mı çık-tınız?

Koltuğunun altında iki bohça, hiç yüzünü görmediğim bir kadın. Ne o başörtücü, ne de o havlucu...

Agavni, soluya soluya odaya gir-di:

— Evvelki gün gelen kadın sizi is-tiyor; zatınızla konuşacakmış! dedi. Süphanallah!... Bu da nenin ne-si?

Acaba Tayfur'dan bir haber mi var diye yüreğim hop etti. Halbuki Tayfur, bu gibi kadınlardan nefret ettiğini daima söyler. Esasen kadın, erkek kimseyi araya sokmak iste-mez. Nitekim bir buçuk senedir öy-le hareket etmişti.

Kadın, onun tarafından gelecek ol-sa, ilk geldiği gün söylemez miydi? Tayfur beyden geliyorum, demez miydi?

Ayşe hanım daha yatağından bi-le çıkmamış.

Robdöşambırını arkama aldım, a-şağıdaki misafir odasına indim.

Uzun boylu, zayıf, 50 lik bir ha-nım. Mangadaki dimdik ateş her halde bu olacak.

Ben, daha oturmağa vakit kalma-dan, Kanarya da, odaya kendini at-mıştı.

Hiç yüzünü görmediğimiz, tanıma-dığımız bir kimse.

Biz, acayip acayip bakınıyoruz; kadın:

— Yolunuz, biter tükenir şey de-ğil; yokuşu çıkıncaya kadar ne tâp kaldı, ne tüvan; bir sigara sarıp gö-zümü açayım da... diyor, aynı za-manda, gözlerinin içi gülüyor.

Saçı, başı dört renge girdiği hai-de hâlâ gözleri sürmeli, kaşları ras-tıklı, yüzü düzgünlül...

Cigarasını birkaç nefes çekip tab-laya koydu. Beni, baştan aşağı süz-dükten sonra, dedi ki:

— Elçiye zeval yoktur. Ben, hem elçi, hem tanrı misafiriyim. Sormak ayıp olmasın, Pembe Maşlahlı hanım dedikleri siz misiniz?

Bakındı!... İş nerelere varıyor?

Bu, herhalde bir yabancı kimse idi; şahsımı bile tanıımıyordu... Bi-zi dikkatli dikkatli süzerken sor-du:

— Ana kız mısınız, yoksa kayna-na, gein mi?

Açıldı, serbestleşt, dilinin altın-daki baklayı çıkardı:

Bir paşa tarafından geliyormuş. Paşa, benim için deli divane olu-yormuş, yanıp yanıp tutuşuyormuş.. Benim tensip edeceğim yerde, yü-zümü görsün, kâfiymiş; eliyle eli-mi tutsun, parmağıma zümrüt yü-züğü takacakmış. Boynuma sarılsın, gerdanıma pırlanta gerdanlığı dola-yacakmış. Saçlarımı okşasın, kula-ğıma tek taşlı küpeyi asacakmış...

Bu hanımın, kimin tarafından gel-diğini şimdi anlamıştım.

«Pembe Maşlahlım; beni yaktın, kavurdun, dumanımı savurdun!» na-karatlı, o meşhur sakallı Hasip paşadan.

Dediğim çıkmadı mı? Demek ki paşa, beni adamakıllı gözüne kes-tirmiş.

Kendimi kaybederek kahkahayı atmışım.

Kanarya, eğlenelim diye, karşıdan gözünü kırıyor, «Peki, iyi amma, sonrası hanımcığım...» diye kadını söyletmek istiyordu.

Bohçacı kadın, cesaret bularak, gayrete geldi. Başladı çeneye:

(Devamı var)

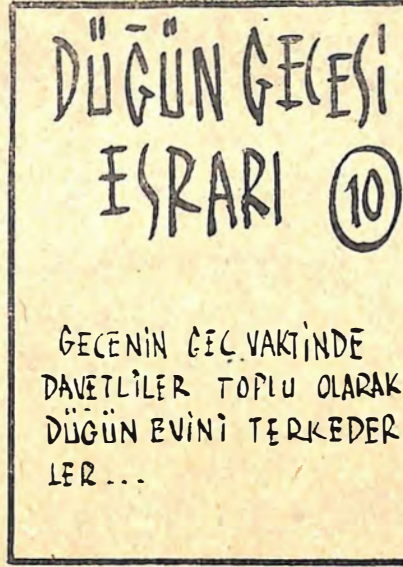
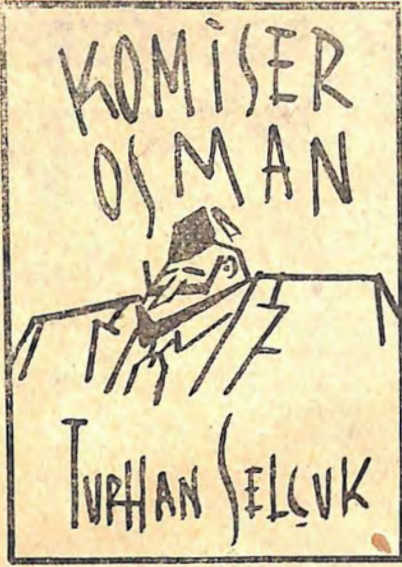
Gençlerin, kadınların mizah dergisi:

ŞEYTAN

ŞEYTAN

Pek yakında çıkıyor!

— 28 —

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SÜVEREN

Genç adam güldü. «Sen hakikaten sarhoşsun!»

April, «Ne yazık,» diye düşünüyordu. «Böyle yakışıklı bir çocuk bu kadar aptal olsun. O galiba kayıt kısmında. Fakat ben kayıt memurlarının hepsini tanıdığımı zannediyordum. Belki yeni memurlar-
candır.»

Eliyle işaret ederek, «Tenis racketini getirdiğin için akıllılık etmişsin,» dedi.

Genç adam, April değil de asıl kendisi bir bu dalayla konuşuyormuş gibi bir tavırla kaşlarını kaldırarak cevap verdi. «Evet, işe yarıyor.»

«— İyi oynuyor musun bari?»

«— Oldukça. Her gün işten sonra oynamaya çalışırım.»

April, «Ya?» dedi. «Nerede? Parkta mı?»

«— Neden? O kadar mı fena oyuncuyum?»

«— Ne?»

Genç adam April'in başını okşadı. «Kızım bundan sonra güneşte bu kadar oturma.»

April, «Biliyorum,» diye başını salladı. «Yüzüme hemen çil basıyor.» Bir kenarda üstüne yaldızla «Hudson Kulübü» yazılmış kamışlar bulmuştu. «Bunlardan birini alırsam, lızmazlar değil mi?»

«— Onları buraya bu iş için koymuşlar.»

«— Aferin onlara!»

«— Öyle ya...» Genç adam tebesüm ediyordu. «Hakikaten çok düşünceli insanlar.»

April memnun memnun kamışlardan ikisini çantasına koydu. Sonra da kibar bir tavırla «Sen yeni misin?» diye sordu.

«— Hayır. Galiba sen yenisin. Zira seni şimdiye kadar gördüğümü hatırlamıyorum.»

Genç adam elini uzattı. «İsmim Dexter Key.»

«— Benimki de April Morrison. Otuz beşinci katta çalışıyorum.»

Genç adamın gülmeğe çalıştığı beliydi. «Otuz beşinci katta ne yapıyorsun bakayım?»

«— Sekreterim. Sen nerede çalışıyorsun?»

«— Merrill Lynch, Pierce, Fenner ve Beane Müessesesinde.»

April, «Aman Yarabbi,» dedi.

«— Ne var?»

«— Ben seni... Ben seni Fabian memurlarından zennetmiştim... Sen zalardan olacaksın.»

Dexter Key bara tutunarak gül-

meğe başladı. Başını sallıyor, göz-
lerinden yaşlar akıyordu.

Sonra derin derin nefes alarak, «O kadar güzelsin ki,» dedi. «O kadar güzelsin ki.»

Genç kız utandığı veya şaşırıldığı zaman yaptığı gibi, baş parmağını ısırp duruyordu. Dexter çok güzel olduğunu söyleyince parmağını öyle bir dişledi ki, az kalsın kanatacaktı.

Genç adam gülerken, «Ben de zavallı kızcağız başını havuzun dibine çarptı, diye düşünüyordum,» dedi. «Neyse sıhhatine kavuştun, bunu bir şişe gazoz açarak tesid edelim.»

April, «Çok mahcup oldum,» diye mırıldandı

«— Olma... Tanıştığınıza çok sevindim.»

April, «... Ben de,» dedi.

«— Söyle bakayım, ofis partilerinden sen de benim kadar nefret eder misin?»

«— Bilmem ki. Bu geldiğim ilk parti.»

«— O halde sana baba nasihatı. Bu partilere gitme. Dünyanın en sıkıntılı şeyleridir onlar. Başka bir fikrim var... Benimle öğle yemeği yer misin?»

«— Kulüpte mi?»

«— Evet, yemek salonunda. Oranın manzarası çok güzel.»

Dexter kolunu uzattı, April memnun ve şaşkın onun koluna girdi. İsmi de ne hoştu: Dexter Key... Sosyete isimlerini andırıyordu. Ne de hoş yanıyordu. Profilden de cephe-
den olduğu kadar güzeldi. Genç kızın New York'ta tanışacağını tahayyül ettiği tipte bir genç. Sanki biraz sonra uyanacak ve kendisini evindeki, o küçük, sıcak odasında buluverecekti...

Dexter, «Manzara güzel değil mi?» diye sordu.

«— Harikulâde!»

«— Öğle yemeğinden evvel içki içer misin?»

«— Bilmem ki.»

Genç adam ona bakarak başını salladı. «Bir Martini içer misin?» dedi.

«— Peki.»

Garsona iki parmağını kaldırarak işaret etti, adam bara koştu. Sonra Dexter çenesini cline dayayarak April'i süzmeğe başladı. «Söyle bakalım, tenisten, borsadan, yelkenden, kayaktan, tiyatrodan, Louis Armstrong'dan, rahat şeyler giymekten, hiç görmediğin bir yere gidip yürümekten hoşlanır mısın?»

«— Evet. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Evet... Ondan sonrakileri unuttum.»

«— Louis Armstrong.»

«— Evet.»

«— Rahat şeyler giymek.»

«— Evet.»

«— Hiç görmediğin bir yere gidip yürümek.»

«— Bunu her zaman yapıyorum zaten. New York'a geleli altı ay oldu. Pazarları kilometrelerle yol yürüyor, sık sık kayboluyorum.»

Dexter, «Orası muhakkak,» dedi. Fakat bunu samimi bir sevgiyle söylemişti, onun için April kızmadı.

Sonradan genç kız o heyecanlı yemek esnasında ne söylediğini, ne yediğini hatırlayamadı. Fakat Dexter'in söylediklerini, konuşurken dudaklarının ve çenesinin nasıl hareket ettiği, hepsi hepsi aklında kalmıştı. Dexter'in ellerini de hatırlıyordu. Güneşten iyice yanıyordu bu eller. Sağ elin baş parmağının altı-
da racketin yaptığı bir nâsir, sol elinin küçük parmağında ise altın bir yüzük vardı. Bunu üstünde aile armasını buluyordu. Dexter'in sesinin tonu da zaman zaman değişiyordu: Nâzik, kibar, neşeli ve bir çocuk gibi somurtkan... Bu somurtkanlık, April'in ondan daha çok hoşlanmasına sebep oldu. Neticede bu Dexter'in karakterinin bir cephesi değil miydi? Başkası böyle somurtsaydı, muhakkak ki April buna tahammül edemezdi, fakat genç kız Dexter'in her kusurunu affetmeye hazırdı. Tabii onun gibi bir genç şımarık da olacaktı. Hususî mekteplerde okumuş, sonra Yale Üniversitesine gitmişti. Yelkenlisi vardı. Dexter ona bir yaz tatilinde gidip çelik fabrikalarından birinde çalıştığını söyleyince de şaşır-
dı.

Dexter, «Başımdan geçenleri yazdım ve bunu bir mecmuaya da satmağa çalıştım,» diye devam etti. «Fakat almadılar. İşin doğrusu, ben iyi yazı yazmasını bilmiyorum. Fakat o yaz benim için büyük bir tecrübe oldu, üstelik elimde borsa işlerinde kazandığımdan da daha çok para geçti.»

«— Bu çok hoş, işte.»

«— En tuhafı, bu işe sırf alay olsun diye girmem.»

Yemek bittiği zaman saat dört olmuştu. Hava tertibatlı olan yemek salonu o kadar serin ve aşağıdaki manzara da o kadar güzel ve câzip-
ti ki, bir müddet daha orada oturdular.

Dexter, «Buraya nasıl geldiniz?» diye sordu. «Otomobillerle mi?»

April, «Otobüslerle,» dedi.

«— Partiden sonra işin var mı?»

«— Hayır.»

«— Ben seni New York'a götürebilirim. O zaman otobüse binmek mecburiyetinde de kalmazsın. Ben şehirde elbisemi değiştiririm, sonra

da bir yere gider kokteyl içeriz. Ne dersin?»

April, «Olur,» diye mırıldandı.

Genç adam ayağa kalktı. «New York'a gitmem lâzım zaten. Orada oturuyorum.»

April sevinçle içini çekti. «Komşunuz demek?»

«— Ne iyi değil mi?»

Genç adam onu kulübün önünde duran beyaz Jaguar'a götürürken, April'in kalbi az kalsın duracaktı. Dexter'arabanın üstünü açtı ve sonra genç kızın alçak otomobile binmesine yardım etti. Motor çalışmaya başlayınca April bir an arkaya baktı, «Şifon eşarbım olsa sallardım,» diye düşünüyordu. «Keşke şurada bir ilki tanıdık da olsaydı da benim bu yakışıklı gençle, bu harikulâde otomobile bindiğimi görse-
lerdi...» Dexter Key'in arkasında hâlâ tenis kılığı vardı. April kendi kendine, «Ne de cesur,» dedi. «Şortla New York'a gidiyor.» Fakat Dexter Key'in istediği yere istediği kılıkla giden tiplerden olduğu belliydi.

Genç adam arabanın radyosunu açtı. Rüzgâr ve müzik April'in kulaqlarını okşuyordu. Genç kız, «Galiba çok hızlı gidiyoruz,» dedi.

«— Yok canım... Araba alçak da sana öyle geliyor. Yetmiş mille gidiyoruz.»

«— Yetmiş mi?»

Dexter, «Şu mavi göğe bak,» diye güldü.

April başını arkaya dayayarak, süratle ilerlemelerine rağmen hiç değişmeyen pırıl pırıl mavi semaya baktı. Radyo bir aşk şarkısı çalıyordu, April de söylemeye başladı. Ne kadar da mesuttu... Mesut... Mesut... Mesut...

Dexter otomobili ağaçlıklı, sessiz bir sokakta bir apartmanın önünde durdurdu. Sanki burası bambaşka bir dünyaydı. Sokak tenha, gölgeli ve serindi. Kaldırımın kenarında başka spor arabalar da vardı: Ateş kırmızısı... Koyu yeşil... April bu sokakta oturanların hepsinin genç, zengin ve yakışıklı olduğunu düşündü. Dexter racketini arabadan alarak, April'in inmesine yardım etti.

«— Yukarı gelir misin? Yoksa burada beklemeyi mi tercih edersin?»

(Devamı var)

BASIN ŞEREF DİVANININ 19 NUMARALI TEBLİĞİ

«23 Ocak 1962 salı günü Prof. Dr. Naci Şensoy'un başkanlığında toplanan Basın Şeref Divanı, son günlerde muhtelif gazetelerde yapılan yayınların Basın Ahlâk Yasasına aykırı olduğunu görmüş ve bahis konusu gazeteler hakkında resen taktibata geçmek kararı almıştır.»

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

Dinlenme!

Bir boks maçında, boksörlerden biri, hasmından yediği sert bir kroşe ile yere serilmişti. Hakem: «Bir.. iki...» diye saymaya başladı. Bu sırada seyirciler de heyecanlanmış, her kafadan bir ses geliyordu. Birdenbire yerde yatan boksör başını kaldırıp bağırdı:

— Yahu biraz susalım, hakemin hangi sözye geldiğini işitemiyorum!..

Fabrikatör

Hâkim: tanık genç kadını sorguya çekiyordu:

- Evli misiniz?
- Evet...
- Kocanız ne iş yapar?..
- Fabrikatör...
- Çocuk...
- Hayır hâkim bey, möble fabrikatörü...

Yılmaz MANAV

Kâtip!

Çok zengin bir iş adamının genç ve yakışıklı bir kâtibi varmış. Adanı, boş kalan zamanlarında bu cana yakın kâtiple eğlenmek maksadiyle kumar oynar ve tesadüf bu ya, her zaman da kaybedermiş. Bir gün patron dayanamamış, kâtip'e:

— Yahu sen hile mi yapıyorsun Allah'a? Ne zaman seninle oynasam kaybediyorum. Şu kazannanın sırrını bana da söylesene!..

Kâtip:

— Aman patron hile yapmak hadime mi düşmüş? Bakın size bu kazannanın sırrını söylüyeyim: Efendim benim bir metresim var. Her kumara gidişte onun saçından bir tel koparır ceketimin düğmesine sa-

rarım, işte bu bana çok uğurlu geliyor ve her zaman kazanıyorum.

Aradan bir kaç gün geçer. Bir gün patron akşam yemeğini arkadaşlarıyla yemiş ve onların bir poker partisi çevirme tekliflerini de reddetmiş. Aklına kâtibinin uğurlu saç hikâyesi gelmiş. «Benim metresim yok ama güzel bir karım var. Onun saç da bana uğur getirir» diye düşünerek doğru eve koşmuş. Aksilik bu ya vakit geç olduğu için karısı yatmış. Fakat kazanmak hırsıyla yanan patron ayağının ucuna basa basa karısının yatağına gider, usulca kadının başından bir saç koparıp tam kapıdan çıkacağı sırada kadın uyku sersemi gözlerini aralamış ve:

— Kâtip, yine mi kumara?... demiş.

Duran ERGÜL

Karşılıklı...

Mahallenin zengini, bahçede çamın altında koltuğa yaslanmış iftar topunu bekliyordu. Yoldan geçen bir fakir yalvardı:

— Allah rızası için bir sadaka... Beyefendi yattığı yerden el çırpıp seslendi:

— Mehmeet!... Ali'ye söyle, Ali vekilharca söylesin, vekilharç uşağı söylesin, uşak da gitsin şu dilenciye «inayet ola» desin!

Bunu işiten fakir, ellerini göğsüne vurarak yalvardı:

— Yarabbi Cebail'e söyle, Cebail Mikâil'e söylesin, Mikâil İsrail'e söylesin, İsrail Azrail'e söylesin, Azrail de gelsin şu herifin canını alsın.

Mehmet ORAL

Milletler

Gülüyor

Efemine

Genç kız sevgilisinin evlenme teklifini kabul ediyordu; bütün işi bozan kızın annesi idi. Bir türlü müstakbel damadını sevmemişti. Genç kız bu hususu anlatırken sevgilisine:

— Canım, dedi; annem seni biraz efemine buluyor.

Genç adam bir müddet kayınvalidesini düşündükten sonra:

— Doğru; dedi. Onunla kıyas edilince...

Vaftiz

Küçük bebeği vaftiz etmekte olan papaz sordu:

— Bebeğe ne isim koydunuz?
— Chauncey William Robert Montgomery Finley!..

Papaz bu cevap üzerine yarıdımına seslendi:

— Bir parça daha su lütfen!..

Nerden anlamış!

Meşhur dedektif Sherlock Holmes ve arkadaşı Dr. Watson yolda gidiyorlardı. Birden Sherlock Holmes:

— Azizim Watson dedi; çok güzel ve genç bir kadın tarafından takip ediliyoruz.

Dr. Watson hafifçe arkasına dönüp baktı ve:

— Haklısınız üstad dedi; fakat nereden anladınız Allah'a?

Sharlok Holmes gülümsedi:

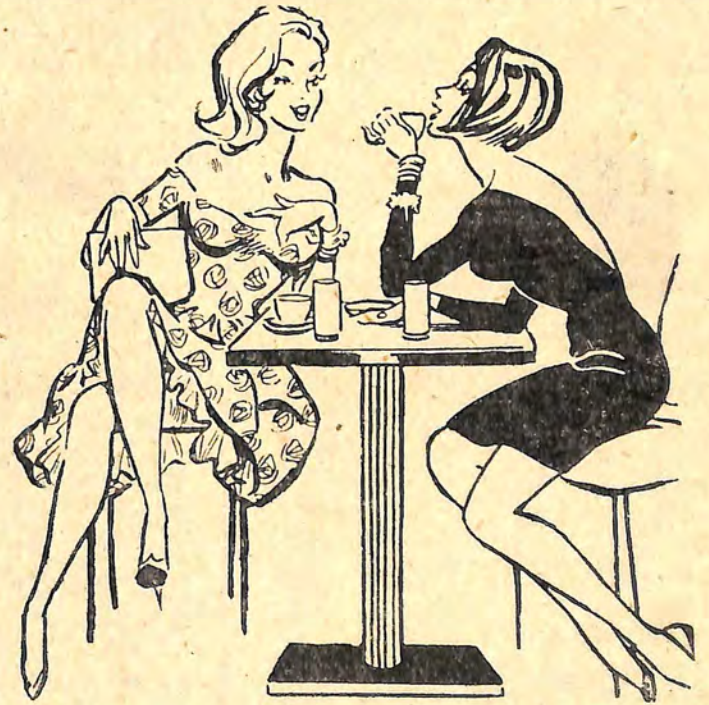
— Karşıdan gelen bütün erkeklerin gözlerindeki hayran bakışlarından.

Telefon

— Telefona niçin cevap vermiyorsun?

— Çalmıyor ki?..

— Sen her işte böyle en son dakikaya kadar mı beklersin?..

— Evet şekerim, her kadının hiç olmazsa bir kocası olmalıdır!

Palavracıklar

O sene İtalya'da hastaneler o kadar dolu idi ki iki taraflı zatürree olmak imkânsızdı, sadece tek taraflı zatürree olunabiliyordu.

★

Bina o kadar yüksek, o kadar yüksekti ki asansörcü çocuk hava raporunu dinlemeden üst kata çıkıyordu.

★

Zaman o kadar değişti ki kadınlar anlaşılmaz oldu; bugünlerde eğer bir kadın genç görünüyorsa yaşlıdır, yaşlı görünüyorsa gençtir, arkadan görünüyorsa peşine düşmek lazımdır.

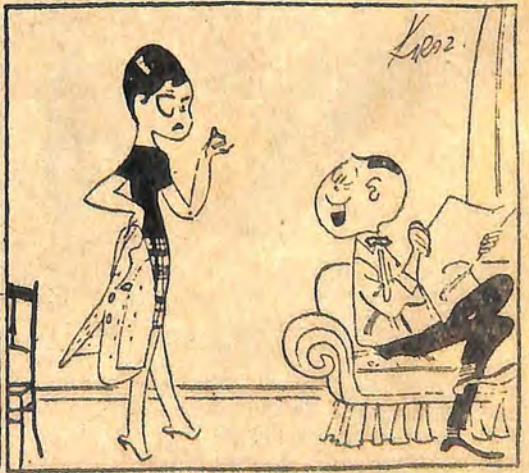
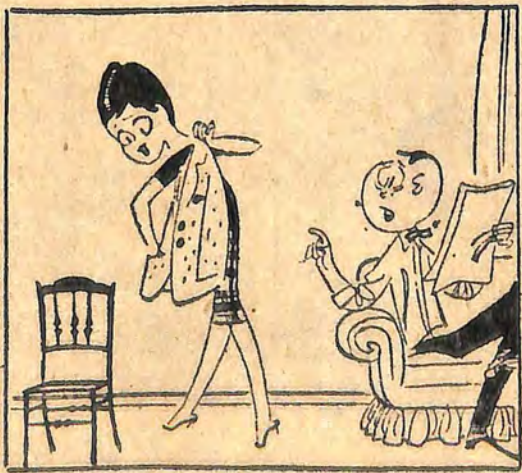
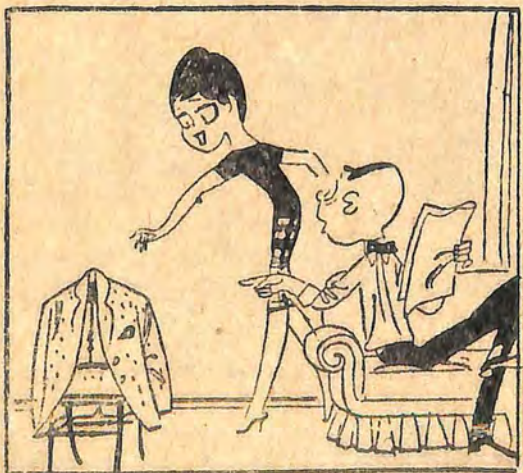
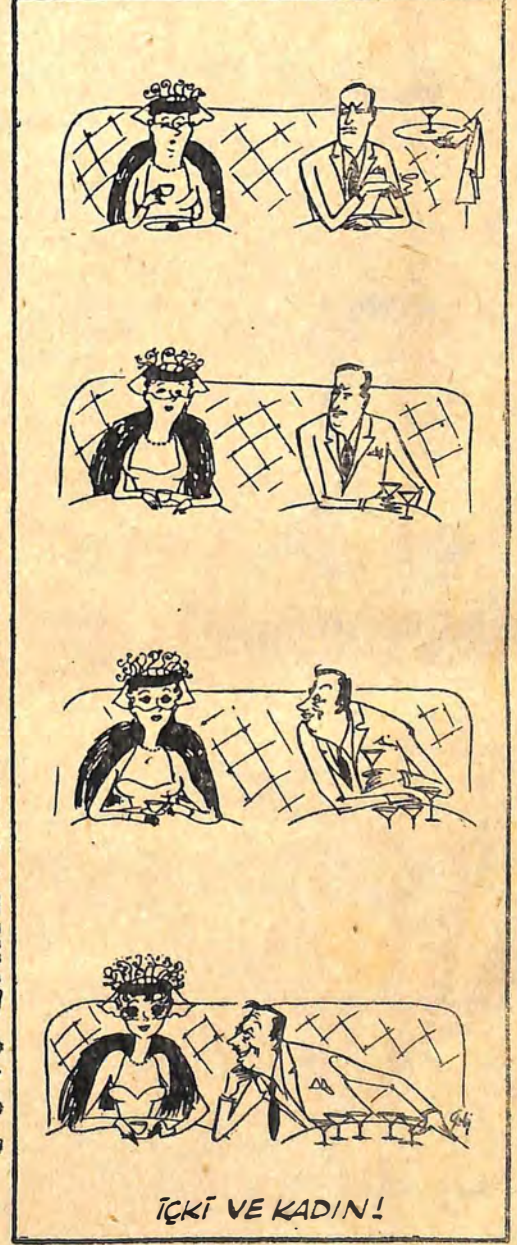
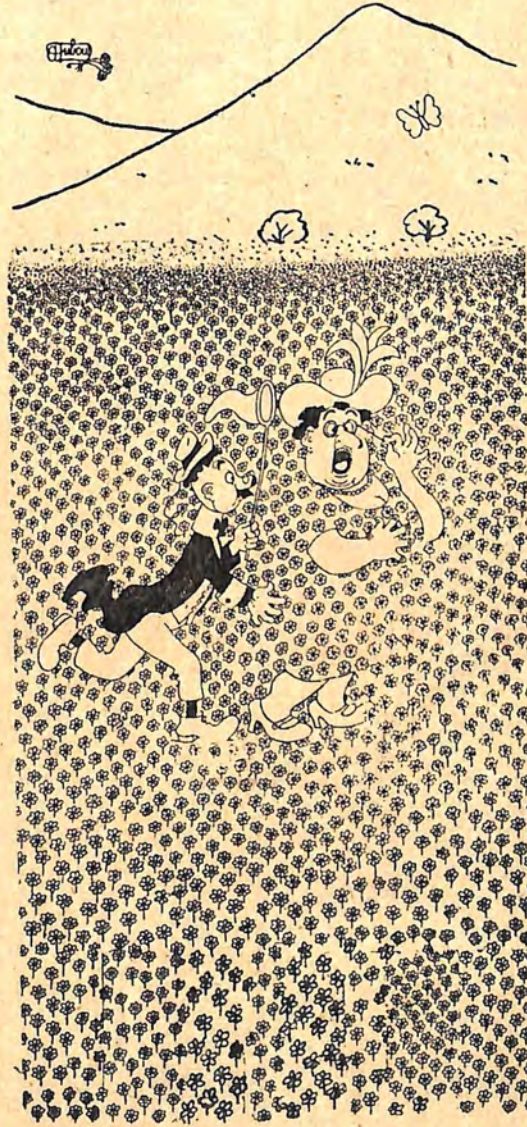
★

Şapkasında o kadar çok çiçek vardı ki cenaze alayı onu takibe başladı.

★

O kadar nazik bir adamdı ki mezar taşında bile şöyle yazılı idi: «Kalkamadığım için özür dilerim.»

Dünya KARİKATÜRLERİ

Bu Yıl
İlk Çekilişte

15

APARTMAN DAİRESİ

ile

1 adet 100.000 lira

ve

ayrıca 1620 talihliye
400.000 lira çeşitli
para ikramiyeleri

14 ŞUBAT 1962

Akşamına kadar birikmiş paralarınızı banka-
mızdaki ikramiyeli Aile Cüzdanı hesabınıza
yatırmakla siz de bu çekilişin talihlileri ara-
sına katılabilirsiniz.

YAPI ve KREDİ BANKASI

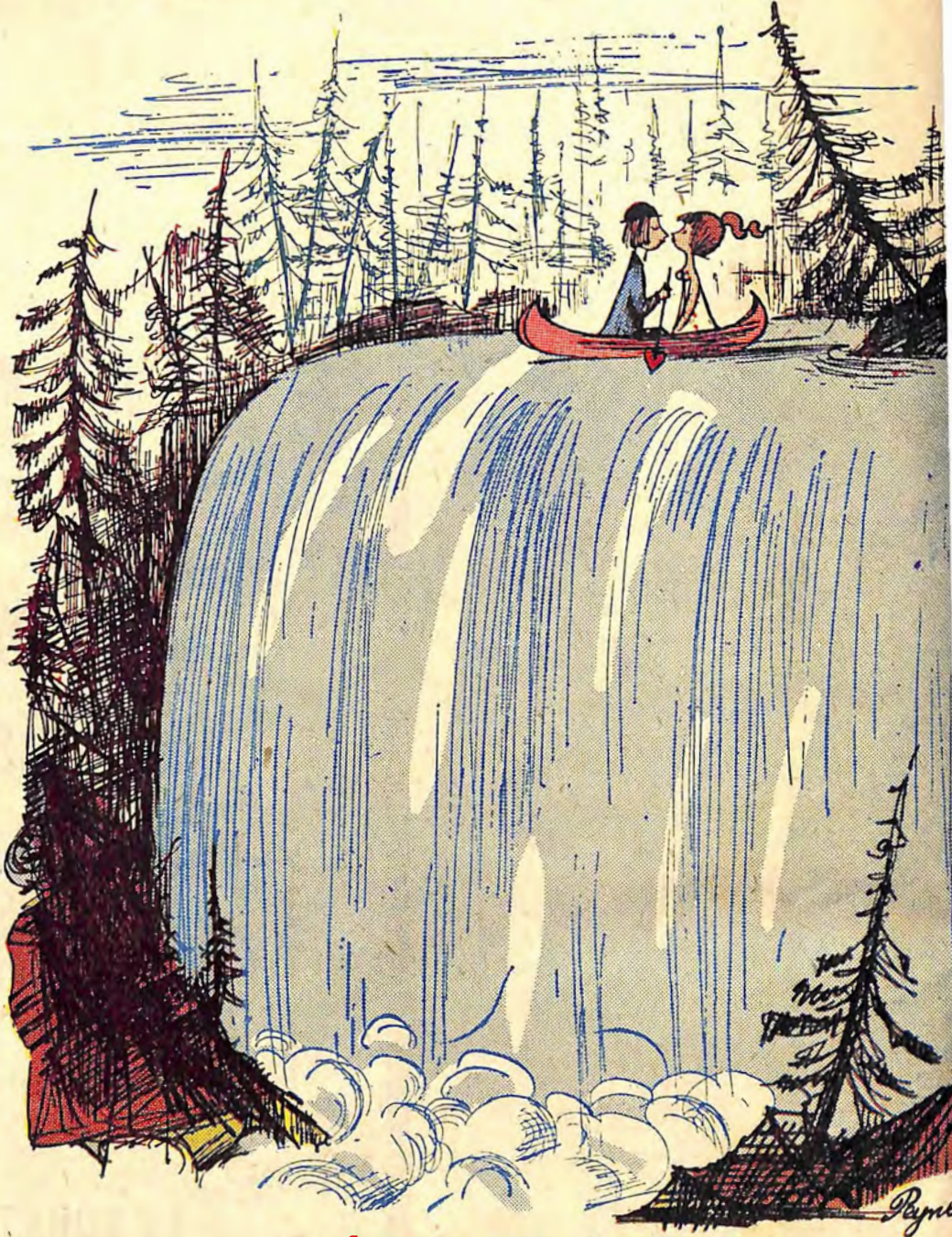
Akbaba

YAZISIZ

-KARINIZ DEĞİL Mİ? ARKA-
SINDAN TANIDIM !..

-SEVGİLİM, HAYATIMIZ HEP BÖYLE
DUDAK DUDAĞA AKIP GİTSİN !..

-GÖZLERİM PEK İYİ SEÇEMİYOR AMA,
GALİBA KUZULARIN ÇOK BESLİ !

YAZISIZ